

ΕΤΟΣ Δ'.

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, 15 Σεπτεμβρίου 1871.

ΦΥΛΑ. Θ'.

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ

ΤΟΥ ΕΝ ΚΥΑΛΗΝΗ ΤΩΝ ΤΡΙΚΑΛΩΝ ΗΛΗ ΑΝΑ-
ΚΑΛΥΦΘΕΝΤΟΣ ΣΠΗΛΑΙΟΥ.

Φίλιτατέ μοι,

Ἔλαβον ἀμφοτέρας ὑμῶν τὰς ἐπιστολάς, ἐν αἷς εἶδον, ὅτι διακαῶς ἐπιθυμεῖτε, ἵνα σᾶς ἀποστείλω λεπτομερῆ περιγραφὴν τοῦ ἐν Κυλλήνῃ ἀνακλυφθέντος σπηλαίου. Ἄλλὰ σᾶς διαβεβαίω ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι, καὶ τοι ἐπισκεφθεὶς αὐτὸ πολλάκις, ἵνα περιγράψω ὅμως αὐτὸ, δυσκολεύομαι τὰ μάλα· διότι τὸ νὰ ἀντιληφθῆ τις πάντα τὰ ἐν αὐτῷ, καὶ νὰ τὰ παραστήσῃ, ἀδύνατον· καὶ διότι εἰς πᾶσαν δευτέραν ἐπίσκεψιν κάτι τι νέον διορᾷ καὶ τὰ πρῶην ἰδῶν ζωηρότερον αἰσθάνεται· οὐχ ἤττον ὅμως γνωρίζων τὴν φιλοπερίεργειαν παντός ἐν παντὶ κοινοφανεῖ, καὶ ὑπείκων εἰς τὰς ὑμετέρας παρακλήσεις, σᾶς ἀποστέλλω τὴν κάτωθι οὐχ περιγραφὴν, ἀλλὰ σκιαγραφίαν μᾶλλον.

Τὸ σπήλαιον τοῦτο ἢ ἄντρον κεῖται ΑΜ τοῦ ὄρους Κυλλήνης ἐπὶ μικροῦ βουνοῦ (π ο υ λ ι ο ὕ δ χ θ ο υ) πρὸς τὸ μέρος τῆς Φλαμπουρίτσας, 2—1 1]2 ὥρας ἀπέχον τῶν Τρικάλων, καὶ διαιρούμενον φυσικῶς, ὡς ἐκ τῶν ἐν αὐτῷ σταλακτικῶν, εἰς 11 ποικιλοσχήμους αἰθούσας, ὧν

δίδομεν μιᾶς ἐκάστης συνοπτικὴν περιγραφὴν.

Α'.) Αὕτη χρησιμεύει οἰοῖται ὡς εἰσοδος, εἰς ἣν κατέρχεται τις ἐκ τῶν ἐξω διὰ τριῶν βαθμίδων φυσικῶν, δι' ὁπῆς μετριάς διαμέτρου περιφρασσομένης ὑπ' ἀλαξέυτων λίθων. Ἐν αὐτῇ εὐρέθησαν μετὰ διαφόρους ἀνασκαφὰς πλείστα ἀρχαῖα διαφόρων ἐποχῶν ἀγγεῖα καὶ πήλινα ἀγαλμάτια, τὰ πλείονα τεθραυσμένα (μῆκος 10—12 μέτρων πλατ. 4—5).

Β'.) Αὕτη ἔχει τὰς μεγαλειότερας τῶν ἄλλων διαστάσεις. Τὸ μὲν πρῶτον 1]5 τῆς ὀροφῆς κατάλευκον ἐξ ὕλης ὑγρᾶς, οἰοῖται ἡμιπεπηγμένου γάλακτος· τὸ δὲ ἐνδότερον μέρος τῆς ὕροφῆς ὅλον ἔχει καταπέσει.

Ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κεῖνται οἱ ὑπερμεγέθεις κρομμένοι λίθοι. Ἄμα τῇ εἰσόδῳ ἀριστερῶθεν ὁπῆ πρὸς τὰ ἄνω ἐφ' ἧς εὐρέθησαν ἐπίσης ἀρχαῖα ἀγγεῖα καὶ πήλινα ἀγαλμάτια, μετ' ἀνασκαφῆν χωμάτων (κλειόντων ἴσως τὴν ἀρχαίαν εἰσοδον). Δεξιόθεν ἠνεψύθη ἐτέρα, ἣτις ἀγεί εἰς μικρὸν σπήλαιον, ἐφ' οὗ εὐρέθησαν ὀστᾶ, ὧν τινα κροσταλλωμένα. Περὶ τὸ τέρμα σχεδὸν τῆς αἰθούσης δεξιόθεν μὲν διάφοροι μικροὶ σταλακτικῆται ἐν εἴδει ἐρμιῶν, πλησίον ἕτεροι δύο ἐπὶ ὑψώματος, ὧν ὁ μὲν ὠραιότατος, ὡς μικρὸς ὠρικός βωμὸς, ἐν σχήματι κωδωνοστασίου, ὁ δὲ συμφορῆς τῷ τοίχῳ. Παρὰ τὴν αὐτῶν ἀριστερῶθεν, εἰς κάλλιστος ἐπὶ ὑψώματος παρεμ-

φερής πρὸς Καρυάτιδα· παρ' αὐτῷ 4 συμφυεῖς τῷ τοίχῳ (ὧν ἐν τῷ μέσῳ ὕδωρ)· πρὸ αὐτῶν 3 ὡς κίονες καὶ κατωτέρω ἕτερος ὁμοίως. Ἐπὶ τοῦ τοίχου σταλακτώμα λευκότερον καὶ ποικίλον, ἐφ' οὗ προτομαὶ διάφοροι, ὧν τινες, ἐν εἴδει ἐρμῶν. Ἐκ τοῦ μέσου τῆς καταπεπτωκυίας ὀροφῆς ἐπικρέμανται δύο ὑπερμεγέθεις περωναοειδεῖς. Ἐν δὲ τῷ μέσῳ καὶ κατωτάτῳ τῆς αἰθούσης ἀνυψοῦται ἀπὸ τοῦ ἐδάφους μέχρι τῆς ὀροφῆς κίων μέγιστος, ὡς κολοσσός, οἰοεὶ ὑποεαστάζων τὸ ὅλον ἐπιστέγασμα (οὗ τὸ μὲν ὕψος περὶ τὰ 25 μέτρα ἢ δὲ παρὰ τὴν βάσιν περιμέτρος περὶ τὰ 20—25) Κύκλῳ αὐτοῦ παρὰ τῇ βάσει διάφοροι διάφοροι γράμμασιν ἐπιγραφαι κυρίων ὀνομάτων, (ἴσως τῶν ἀναθετῶν), ὧν σημειοῦμέν τινες.

Κατὰ μέτωπον.

ΦΙΛΟΝΙΚΟΣ
ΛΑΚΩΜΕΝΙΟΣ
ΑΝΕΘΕΟ (:)
ΕΡΘΥΦΡΟΝ ΔΑΧΑ
ΛΑΣΘΕΝΗΣ ΑΡΚΑΣ
..... ΑΘΑΜΙΔΟΣ
..... ΝΑΚΜΟΝΟΣ
κλπ. κλπ.

Δεξιόθεν τοῦ κίονος ἐπὶ τοῦ τοίχου.

ΞΠΛΑΓΓΗΛΑ ΛΥΞΙΟΔΙΚΗ
ΠΟΛΥΝΙΚΟΣ κλπ. ΑΡΕΞ

Ἐψηλότερον δὲ ἐπὶ τοῦ μεγάλου κίονος ἀνορθοῦνται μικροὶ κίονες ὡς προτομαὶ ἀγαλαματίων . . .

Δεξιόθεν δὲ πρὸς τὸ ὕψος διοράται μικρὸν σπήλαιον σκιερὸν, ἐφ' οὗ διακρίνονται 3 σταλακτίται. Πρὸς τὸ κατώτερον τοῦτο μέρος τῆς αἰθούσης ἰστάμενός τις ἐκθαμβοῦται διὰ τε τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ ὠραιότητα αὐτῆς. "Ὄσον σταλεῖ τις ὅσον θέλει· ὅσον περισσότερο ἴσταται, τόσοῦτον ἐκπλήσσειται καὶ θαυμάζει! Εἰς τὸ δεξιὸν πλάγιον ἐφ' οὗ ἐνυπάρχουσιν αἱ ἐπιγραφαι, ἐσχηματίζονται σταλακτίτης παρεμφερῆς πρὸς βωμόν, ἐφ' οὗ καὶ ἐπιγραφαί.

Γ'.) Δεξιόθεν εἰς συμφυεῖς τῷ τοίχῳ, ὡς βωμός, ἐφ' οὗ σχηματίζεται κεφαλή ἕτερος μέχρις ὀροφῆς. Ἐπτὰ ὡς κίονες· ἐξ ἐπικρέμανται. Δύο συνεσχηματισμένοι. Ἐτερος ἐν τῷ μέσῳ κολοσσαῖος μετὰ ὠραιότητων παντοειδῶν πτυχῶν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου κάτωθεν σχηματίζεται κοίλωμα γραφικώτατον· ἐξ ὡς κίονες ἱκανοῦ μεγέ-

θους, ὧν εἰς καταπεπτωκῶς· τρεῖς μικρότεροι ἀνορθοῦνται καὶ ἕτεροι κατάκεινται. Πλησίον τοῦ μεγάλου κολοσσοῦ τῆς β'. Ὑψωμά τι συμφυεῖς ἐν εἴδει βωμοῦ, ἐφ' οὗ αἱ ἐξῆς τρεῖς ἐπιγραφαι μεγάλοις γράμμασιν, ἐκάστου τὸ μῆκος περὶ τὰ 0,40.

ΠΙΣΤΟΛΑΝ ΗΜΝΟΣ ΕΙΦΥΛΛΟΣ

Δ'.) Ἡ αἰθουσα ὡς ἐκ μαρμάρου. Εἰς ἀνορθοῦται παρὰ τὴν δίοδον. Ἀριστερόθεν ἐφ' ἱκανοῦ ὕψους σταλακτώμα λευκότερον, ὁμοιότατον βασιλικῷ θρόνῳ, ἐξ οὗ ἐπικρέμανται κροσσοὶ ὕδωρ. Δεξιόθεν μικρὸν σπήλαιον κατάστικτον διάφοροις σφαιριδίοις· εἰς μέγας, ἕτεροι ἐλάσσονες κατάστικτοι οὕτως· εἰς τὰ κάτω ὀπῆ βαθεῖα. Τὸ διάφραγμα ὠραιότατος πέπλος πτυχωδῆς.

Ε'.) Ἡ δίοδος λίαν στενὴ, ἐλικοειδῆς, πρὸς ἀριστερὰν κλίνουσα καὶ ἐλάχιστον ἔχουσα ὕψος. Ἀριστερόθεν σταλακτίτης εὐρύς, οὗ ἐνδον ἕτερος μικρὸς καὶ ὠραῖος· ἐνδοτέρω πλεῖστοι συμφυεῖς· ἕτερος συνεσχηματισμένος ἐκ τριῶν· ἐμπροσθεν αὐτοῦ δύο ἄλλοι· δεξιόθεν ὀλίγον ἕτερος ἄξιος περιγραφῆς, ὑποτρύφόμενος ἐκ τῆς ὀροφῆς διὰ λεπτοῦ σωλήνος, λεπτοτέρου δακτύλου τὸ πάχος· πολλοὶ ἀνυψοῦνται ὡς κίονες, καὶ πλεῖστοι ἐπικρέμανται ὡς ὀβελίσκοι.

ς'.) Παρὰ τῇ εἰσόδῳ εἰς ἐν εἴδει βωμοῦ δεξιόθεν τέσσαρες μικροὶ καὶ εἰς μέγας μέχρις ὀροφῆς. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης εἰς ἐκ δύο ὡς τρῶπαιον, ἕτερος μέχρις ὀροφῆς καὶ πέντε μικροὶ κατάστικτοι. Ἄνω ὀπῆ, δι' ἧς διοράται σπήλαιον βαθύ καὶ σκοτεινόν.

Ζ'.) Ἐν αὐτῇ καὶ τῇ ἐπομένη παρίσταται ὅ,τι θαυμαστόν καὶ ὠραῖον. Ἐκατέρωθεν δύο ἐν εἴδει βωμῶν μετὰ ἀξιοθαυμάστων πτυχῶν καὶ κροσσωτῶν πέπλων. Περὶ τὸ τέρμα εἰς ὠραιότατος, παρ' αὐτῷ ἕτερος κεκομμένος παρὰ τὴν βάσιν. Δεξιόθεν σπήλαιον ὠραιότατον, οἰοεὶ λελαξευμένον ἐπὶ πεντελησίῳ βράχῳ, ἐν ᾧ ἀνορθοῦνται εἰς μέγας καὶ ἐξ ἐλάσσονες. Ἐπικρέμανται πολλοὶ. Κύκλῳ πτυχαὶ διαφανεῖς ὠραιόταται· ἐν τῷ ἐδάφει πολλὰ συντρίμματα.

Η'.) 16 καὶ πλέον ἀριθμοῦνται μικροὶ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀνορθοῦμενοι, ὡς ἔρμαι τρεῖς μέχρις ὀροφῆς. Δύο κατάλευκοι καὶ μέγιστοι διήκουσι παραλλήλως ἀπὸ τοῦ ἐδάφους μέχρι τῆς ὀροφῆς, ὧν τὸ μὲν πάχος περὶ τὰ 3 μέτρα τὸ δὲ ὕψος περὶ τὰ 8. Δεξιόθεν ὑψοῦται ἕτερος ὡς

βωμός, οὗ ἐμπροσθεν ἕτερος ὠραιότατος μεζώνας. Κολοσσαῖος σταλακτίτης διαφράσσει αὐτὴν ἐκ τῆς ἐπομένης.

Ἐπὶ τοῦ ἐδάφους πλεῖστα συντρίμματα. Τὰ ἐν αὐτῇ ὄρων τις ἀνακαλεῖ εἰς τὴν μνήμην αὐτοῦ τὴν Ἀκρόπολιν καὶ νομίζει ὅτι εὐρίσκειται ἐν αὐτῇ!

Θ'.) Σύμπασα περικαλύπτεται ἐκ κρυστάλλου· πρὸς τὰ ἄνω μικρὸν σπήλαιον, ὕδωρ—ὀπῆ, ἧς ἄνωθεν σταλακτίτης, οὗ ἄνωθεν ἕτεροι· δεξιόθεν πρὸς τὴν εἴσοδον θαλαμίσκος ὠραιότατος.

Ι'.) Εἰς τὰ πλάγια ὠραῖαι πτυχαὶ σταλακτίται διάφοροι τὸ μέγεθος καὶ τὸ σχῆμα, ὧν τρεῖς παραλλήλως ὡς κίονες. Εὐρεῖα κεκρυσταλλωμένη λεκάνη πλήρης ὕδατος.

ΙΑ'.) Ἡ κατάβασις δυσχερεστάτη. Ἄμα τῇ καταβάσει ἐπίπεδον μικρὸν· εἰς τὸ τέρμα ὀπῆ μικρὰ, δι' ἧς δὲν δύναται νὰ διέλθῃ τις. Ἐνταῦθα εἰκάζει τις, ὅτι τὸ σπήλαιον προχωρεῖ, καὶ ἴσως ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ συγκοινωνῇ πρὸς τὰ ἐξω μεθ' ἐτέρας ὀπῆς, ἣν συναντᾷ τις ἄμα ἀνέλθῃ ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ βουνοῦ.

Καὶ τοιαύτη ἡ τοῦ σπηλαίου περιγραφῆ, περιγραφῆ ὅμως ὅλως ἀτελής καὶ ἐλλειπής· διότι ἐστὶν ἀδύνατον νὰ παραστήσῃ τις διὰ τῆς γραφίδος· ὅ,τι βλέπει, τὴν κανονικότητα ἐν πολλοῖς καὶ τὴν ἀρμονίαν, τὴν ποιικιλίαν καὶ τὰ σχήματα τῶν τε σταλακτικῶν καὶ αἰθουσῶν ἢ θαλάμων. Ἄλλ' ὅστις θέλει νὰ συλλάβῃ τελείαν αὐτοῦ ἰδέαν, ἀνάγκη νὰ ἴδῃ αὐτὸ ἰδίῳς ὀφθαλμοῖς· ἀνάγκη νὰ ἴδῃ οὐχὶ ἄπαξ, ἀλλὰ πολλάκις, οὐχὶ πρὸς μικρὸν, ἀλλ' ἐφ' ἱκανὰς ὥρας.

Περαιόντες δὲ παρατηροῦμεν τὰ ἐξῆς· ὅτι ἐκτὸς τῶν ἐπιγραφῶν, οὐδαμοῦ ἄλλοθι φαίνεται χεῖρ ἀνθρώπου ἐργασθεῖσα· διότι τὰ ἐπιστάζοντα ὕδατα εἰς κρύσταλλον μεταβαλλόμενα (ἐστὶν ὅτε δὲ καὶ τὰ ἐξωθεν ἐν καιρῷ χειμῶνος εἰσερχόμενα) ἔχουσι μεταβάλλει καθολοκληρίαν τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ ὄψιν. Ὅθεν πρὸς ἀνακάλυψιν πολλῶν, χρειάζονται ἐρευναὶ παρ' ἐπιστήμονος.

Ἐκ δὲ τῶν ἐντὸς εὐρεθέντων ἀρχαίων ἀγγείων καὶ πηλίνων ἀγαλαματίων καὶ τῶν διαφόρων ἐπιγραφῶν, συμπεραίνει πᾶς τις εὐλόγως, ὅτι τοῦτο ἐχρησίμευε ποτε ὡς ναός.

Ἄλλὰ καὶ ἂν ὑποθέσῃ τις, ὅτι αἱ τοιαῦται ὑποθέσεις εἰσὶν ὅλως σφαλεραὶ, τὸ σπήλαιον αὐτὸ ὡς ἐκ τῆς πληθύος καὶ ποιικιλίας τῶν ἐν αὐτῷ σταλακτικῶν ἐστὶν ἀξιοπεριεργον, καὶ

ἀξίζει τοῦ κόπου, ὅπως ἐπισκεφθῇ τις αὐτό.

Σημειωτέον δὲ προσέτι, ὅτι εἰσερχόμενός τις εἰς τὴν δευτέραν αἰθουσαν καὶ προχωρήσας ὀλίγον, αἰσθάνεται ἐλάχιστον ψῦχος περὶ τὸ σῶμα καὶ μικρὰν πίεσιν περὶ τὸ στήθος· ὡς ἐκ τῆς ἐκτάσεως δὲ τῆς αἰθούσης καὶ τοῦ βαθυτάτου σκοτούς καὶ φόβου, περὶ δὲ τὴν ἐξοδὸν πνιγρὰν ἀτμοσφαῖραν.

Ἐὰν δὲ διατροίψῃ πλέον τῆς ὥρας, ἐξέρχεται κάτωχρος καὶ ἐξηνητλημένος ἔχων τὰς δυνάμεις.

(Ἀντίγραφον ἐξ ἐπιστολῆς).

Ἐν Τρικάλαις τῇ 25 ἰουλίου 1871.

(Ἐρμ. Φιλομαθῶν).

ΕΥΛΑΛΙΑ ΠΟΝΤΟΥ.

ΔΡΑΜΑ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

ΜΕΤΑ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

(συνέχεια ἴδε φύλλ Η'.)

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΕΥΛΑΛΙΑ

(μόνη)

"ὦ! πόσον ἀθλία, πόσον ἀθλία εἶμαι! . . . Τέλος πάντων ἐπέστη ἡ ὥρα καθ' ἣν πρέπει νὰ ἀποθάνω . . . Μὴ τάχα ὀφείλω νὰ περιμείνω ἕως οὗ ὁ ἄνθρωπος αὐτός με καταγγεῖλῃ; . . . καὶ θὰ τὸ πράξῃ, ἅμα ὡς κρὴν τὴν καταδίκην μου ἀναγκάσει εἰς τὴν ἡσυχίαν του . . . Καὶ ὅταν με ἴδῃ ἐστιγματισμένην θὰ με ἀποβάλλῃ . . . Ἐμμανουήλ . . . Ἐγὼ, ἀποβεβλημένη παρὰ σοῦ, ὡς κακοῦργος! . . . ὦ! προτιμωτέρα ἡ φυγὴ! . . . Ναι, ναι, ἄς φύγω! . . . Ποῦ θὰ ὑπάγω; . . . Ἄγε γνοῦ . . . Μακρὰν, πολὺ μακρὰν! (Χωρεῖ πρὸς τὸ γραφετὸν τῆς, λαμβάνει μικρὰν σκευοθήκην, θέτει αὐτὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐξάγει χρυσίον, κοσμήματα καὶ μικρὸν τι ἐγγυερίδιον). Τὸ χρυσίον αὐτὸ, αὐτὰ, τὰ κοσμήματα . . . Ὑψίστε Θεέ! τὰ κοσμήματα

αὐτὰ, τὸ χρυσίον αὐτό... τὰ πάντα καὶ τὰ ἐν-
δύματα ἀκόμη τὰ ὅποια μὲ καλύπτουσι...
πάντα ταῦτα εἰσιν ἰδικὰ του! καὶ τότε θὰ μὲ
κατηγορήσῃς πρὸς τοὺς ἄλλοις, ὅτι τὸν ἐκλε-
ξα... (Ἐπαναθέτει τὰ πάντα ἐν τῇ σκευοθήκῃ)
Ἄλλὰ νὰ φύγω τοιοῦτοτρόπως... μὲ σύντροφον
τὴν πενίαν!... ἡ πενία ἄγει εἰς τὴν ἐπικιτεῖαν...
ἡ ἐπαιτεία εἰς τὸ δικαστήριον!... καὶ τὸ δι-
καστήριον εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ὄνοματός μου!..
Καὶ πάλιν ἡ κατασχὺνη δι' ἐμέ! ἡ κατασχὺνη
καὶ δι' αὐτὸν τὸν Ἐμμανουήλ ἴσως! ὦ! θάνατος
.. θάνατος κάλλιον... Ναί... ναί... Θεέ
μον! συγχώρει με! (Λαμβάνει τὸ ἐγχειρίδιον). Δὲν
δύναμαι πλέον νὰ ὑποφέρω...

POZA
(εἰσερχομένη)

Κυρία...

ΕΥΛΑΛΙΑ

ὦ! νὰ μὴ δύναταί τις οὔτε νὰ κλαύσῃ οὔτε
ν' ἀποθάνῃ!... Εἶναι φρικῶδες!...

ΣΚΗΝΗ Η'.

ΕΥΛΑΛΙΑ, POZA

POZA

Ἦλθον νὰ πληροφορηθῶ ἐὰν ἡ Κυρία προτί-
θεται πάντοτε ν' ἀναπαυθῇ.

ΕΥΛΑΛΙΑ
(μετ' ἀμφιβολίας)

Ν' ἀναπαυθῶ!... δὲν εἰξεύρω τί θὰ κάμω,
Ρόζα... ὁ κεφαλόπονος μου ἠλαττώθη ὀλίγον...
καὶ θὰ περιμείνω ἴσως τὸν Κύριόν σου...

POZA

Πολὺ καλὰ, Κυρία...

ΕΥΛΑΛΙΑ

(κατ' ἴδιαν)

Ἐν τούτοις, ἐὰν τὸν περιμείνω, εἶμαι τόσο
συγκεκριμένη ὥστε θὰ ἐννοήσῃ τὴν ταραχὴν
μου... (γεγονοῖα τῆ φωνῆ) Ῥόζα!

POZA
(σταματῶσα)

Κυρία!

ΕΥΛΑΛΙΑ

Τί ὥρα εἶναι;

POZA

Ἐννέα, Κυρία, καὶ ὁ κύριος θὰ ἐπιστρέψῃ ἀ-
ναμφιβόλως πολὺ ἀργά.

ΕΥΛΑΛΙΑ

Ναί, ἔχεις δίκαιον, καὶ θὰ κάμω καλλίτερα
ἴσως νὰ μὴ περιμείνω...

POZA

Τὸ αὐτὸ φρονῶ καὶ ἐγὼ... ἡ Κυρία φαίνεται
πολὺ κουρασμένη.

ΕΥΛΑΛΙΑ

(κατ' ἴδιαν)

Καὶ ὅμως ἂν δὲν τὸν περιμείνω, θὰ πράξω
ἐναντίον τῆς συνιθείας μου! θὰ μὲ νομίση ἀσθενῆ
καὶ θὰ μοὶ ἀπευθύνῃ πλείονας ἐρωτήσεις...
Ἄ! δὲν εἰξεύρω τὸ νὰ κάμω... Ἄφες με,
Ρόζα.

POZA

Πολὺ καλὰ, Κυρία.

ΕΥΛΑΛΙΑ

Ρόζα! Ρόζα!... σὲ παρακαλῶ πρὸ πάντων,
μ' ἐννοεῖς; σὲ παρακαλῶ, νὰ μὴ εἴπῃς τίποτε
εἰς τὸν κύριον Τορσῆ περὶ τῆς ἐπισκέψεως ἣν ἐδέ-
χθη πρὸ ὀλίγου.

POZA

Μείνατε ἤσυχος, Κυρία! (κατ' ἴδιαν) Καὶ ὅμως
ὁ ξένος ἐκεῖνος ἔλεγεν ὅτι ἤρχετο ἐκ μέρους τοῦ
Κυρίου!... (εἰσέρχεται)

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΕΥΛΑΛΙΑ

(μόνη)

ὦ Θεέ μου! τί ἄραγε θὰ νομίση ἡ κόρη αὐτῆ;
Καὶ ἐκεῖνος ὅταν ἐπιστρέψῃ, τί θὰ μοὶ εἴπῃ;
περὶ τίνος θὰ μ' ἐρωτήσῃ; πῶς νὰ τῷ ἀποκρύ-
ψω τὴν ταραχὴν μου; διότι θὰ μοὶ λαλήσῃ καὶ
πάλιν περὶ τῆς ὀχρότητός μου, περὶ τῶν ὀδυ-
νῶν μου... θὰ μὲ λυπηθῇ, διότι μὲ ἀγαπᾷ καὶ
μοὶ ἀφιερῶ ὅλην του τὴν καρδίαν... Καὶ ἐγὼ,
τὸν ἀγαπῶ ὡσαυτὸς καὶ ὅμως δὲν δύναμαι νὰ
πράξω ἄλλως ἢ νὰ τὸν ἀπατώ καὶ νὰ ψεύδωμαι
πρὸς αὐτόν... Ναί, ὄφειλον νὰ κατακλιθῶ...
Ὁ ὕπνος θὰ μὲ καταλάμβανεν ἴσως ἐκ τοῦ πολ-
λοῦ καμάτου... θὰ προσεποιούμην τοῦλάχιστον
ὅτι, ὑπνώττω... Καὶ αὔριον... Ἄ! αὔριον θὰ
ἦναι ὅπως καὶ σήμερον... καὶ μεθαύριον ἀκό-
μη... καὶ πάντοτε ὦ! τὰ πάντα ἐπαναγά-
γουςι τὸν νοῦν μου εἰς τὴν ὑπερτάτην καὶ ἀνα-
πόφευκτον ἐκείνην λέξιν τὸν θάνατον!... πρέ-
πει ν' ἀποθάνω!... (λαμβάνει καὶ αὔθις τὸ ἐγχει-
ρίδιον, ἀλλὰ τὸ ρίπτει πάρχυτα καὶ πίπτει ἀδρανῆς
ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον). Φοβοῦμαι... ὦ! τί νὰ κά-
μω;... Τὸ λογικόν μου ἀπόλλυται. ἡ κεφαλὴ
μου σκοτοδιναῖ... ὁ νοῦς μου καταβάλλεται
ὑπὸ τῶν μόχθων ὡς καὶ τὸ σῶμά μου!... ὅθι
προσευχηθῶ... ἡ προσευχὴ θὰ μ' ἐγκαρδιώσῃ!
(Αἱ δυνάμεις τῆς ἐκλείπουσιν ἔτι μᾶλλον) ὦ Θεέ
μου!... ἡ κεφαλὴ μου!... ἡ κεφαλὴ μου!...
Πόσον ὑποφέρω δι' ἐκεῖνον!... (Στιγμὴ σιγῆς)
Ἄπέθανε!... ὁ πατήρ μου... ὁ πατήρ μου!...
ὦχι, ὄχι!... Χάρις διὰ τὸν Ἐμμανουήλ!
(Ὁ Τορσῆ εἰσέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Ι'.

ΕΥΛΑΛΙΑ (ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον) ΤΟΡΣΗ,

ΤΟΡΣΗ

Ἦτο λοιπὸν ἀληθές... ἐτόλμησε νὰ ἔλθῃ!

ΕΥΛΑΛΙΑ

ὦχι, Ἐμμανουήλ, οὐδεὶς...

ΤΟΡΣΗ

Ἐκείνη!... (πλησιάζει) Ἄπεκοιμήθη!...
(τὴν παρατηρεῖ) Κοιμᾶται!... καὶ δύναται νὰ
κοιμᾶται!...

ΕΥΛΑΛΙΑ

(μὲ κλειστὸς ὀφθαλμούς)

ὦχι, Ἐμμανουήλ!

ΤΟΡΣΗ

Τὸ ὄνομά μου πάλιν!

ΕΥΛΑΛΙΑ

ὦχι! ὄχι! σοὶ λέγω ὄχι! οὐδεὶς... οὐδεὶς...
(ἀνοίγουσα τοὺς ὀφθαλμούς καὶ βλέπουσα τὸν Τορσῆ
πλησίον αὐτῆς) Ἄ! σὺ εἶσαι, Ἐμμανουήλ;

ΤΟΡΣΗ

Ναί, ἐγὼ, ὅστις σὲ ἐβλέπον κοιμωμένην...

ΕΥΛΑΛΙΑ

ὦ! ὅποιον φρικῶδες ὄνειρον!...

ΤΟΡΣΗ

ὦνειρον!

ΕΥΛΑΛΙΑ

Ναί, ἐβλέπον ὅτι μὲ ἀπέπεμπες.

ΤΟΡΣΗ

"Ότι σὲ ἀπέπεμπον; ..

ΕΥΛΑΛΙΑ

Ναί, διότι... (διακόπτεται).

ΤΟΡΣΗ

Διότι...

ΕΥΛΑΛΙΑ

Διότι... δὲν ἤξεύρω... δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον...

ΤΟΡΣΗ

(ὀργίλως)

Διότι μὲ ἀπατάς! διότι ἐψεύσθης!

ΕΥΛΑΛΙΑ

(ἐγειρομένη)

"Α! μὲ ἤκουσας, Ἐμμανουήλ! Ὠμίλησα καθ' ἕνρον!

ΤΟΡΣΗ

"Όχι! ὄχι! δὲν εἶχον ἀνάγκην νὰ σὲ κατασκοπεύσω ὑπνώττουςαν.. ἄλλοι μοὶ εἶπον τὴν ἀλήθειαν:..

ΕΥΛΑΛΙΑ

"Ω! ἐκεῖνος, βεβαίως.. ἐκεῖνος ὅστις..

ΤΟΡΣΗ

"Όχι! δὲν μοὶ τὸ εἶπεν ἐκεῖνος.. δὲν μοὶ τὸ εἶπεν ὁ Παῦλος Βερμόν τὸν ὁποῖον ὑπεδέχθης ἐνφ' ἑγὼ ἔλειπον... Οἱ γείτονες, ἡ ὑπηρέτριά σου... ἡ οἰκία ὅλη τὸ γνωρίζει!..

ΕΥΛΑΛΙΑ

(γαληνίως)

Καὶ δὲν τὸν εἶδες ἐκεῖνον;

ΤΟΡΣΗ

"Ω! θὰ τὸν ἴδω!

ΕΥΛΑΛΙΑ

"Όχι! ὄχι! νὰ μὴ τὸν ἴδῃς! σὲ παρακαλῶ, σὲ καθικετεύω ἐν ὀνόματι τῆς ἀγάπης μας!.

ΤΟΡΣΗ

(ἀπειλῶν αὐτήν)

Τῆς ἀγάπης μας!...

ΕΥΛΑΛΙΑ

Ἀπόφυγε τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν, Τορσῆ, σοὶ τὸ ζητῶ ἐν ὀνόματι τοῦ πρὸς ἐμὲ ἔρωτός σου!

ΤΟΡΣΗ

Τοῦ ἔρωτός μου! λοιπὸν δὲν μ' ἐνόησας; Σοὶ λέγω ὅτι γνωρίζω ὅτι τὸν ὑπεδέχθης τὴν ἐσπέραν ταύτην καὶ ὅτι ἔμεινε μίαν ὥραν κεκλεισμένος μετὰ σοῦ!.. Σοὶ λέγω ὅτι θὰ λάβῃ τὸ θράσος νὰ ἐπανεέλθῃ καὶ σὺ τὸ θράσος νὰ τὸν δεχθῆς! Γνωρίζω ὅτι ἀπηγόρευσας εἰς τὴν ὑπηρέτριάν σου νὰ μοὶ τὸ εἶπῃ!.. Καὶ ὀμιλεῖς ἀκόμη περὶ τοῦ ἔρωτός μου;.. Νομίζεις ἄραγε ὅτι πάντα ταῦτα δὲν ἀρκοῦσιν ὅπως ἐνόησῃ ὅποια γυνὴ εἶσαι;

ΕΥΛΑΛΙΑ

(ὑπερηφάνως)

Ἐμμανουήλ!

ΤΟΡΣΗ

"Όπως ἐνόησῃ ὅτι ὑπῆρξας ἐρωμένη αὐτοῦ τοῦ Παύλου Βερμόν!..

ΕΥΛΑΛΙΑ

(ἔτι μάλλον ὑπερηφάνως)

Ἐμμανουήλ!

ΤΟΡΣΗ

Καὶ ὅπως σοὶ εἶπω ὅτι δὲν βλέπω πλέον ἐν σοὶ ἢ μίαν γυναῖκα διεφθαρμένην!..

ΕΥΛΑΛΙΑ

(μεθ' οἴκτου)

Πτωχὲ Ἐμμανουήλ!

ΤΟΡΣΗ

"Ε! μὴν ἀρχίζετε καὶ πάλιν τὰς περὶ τῆς παραγνωριζομένης ἀθωότητός σας κωμωδίας! δὲν τὰς πιστεύω πλέον, Κυρίξ!

ΕΥΛΑΛΙΑ

(ὡς ἄνω)

Πτωχὲ Ἐμμανουήλ!

ΤΟΡΣΗ

Καὶ ἔχεις ἀκόμη τὴν ἀναίδειαν νὰ μὲ οἰκτείρῃς!

ΕΥΛΑΛΙΑ

"Ω! ναι, διότι σὲ ἠγάπων πολὺ, ἐγώ... καὶ τώρα...

ΤΟΡΣΗ

"Ε! ἀρκοῦσι πλέον τὰ δάκρυα τῆς ὑποκρισίας! δὲν γίνομαι πλέον παίγιόν σου!... δὲν θέλω!.. Σὲ μισῶ! σὲ περιφρονῶ!... σέ... (διακόπτεται)

ΕΥΛΑΛΙΑ

Λοιπὸν τελείωσον Ἐμμανουήλ... Μὲ ἀποπέμψεις, δὲν εἶναι ἀληθές;

ΤΟΡΣΗ

"Α! ὀλίγον σὲ μέλλει βεβαίως... (σαρκαστικῶς) Ὁ κύριος Παῦλος Βερμόν θὰ σὲ δεχθῆ εἰς τὸν οἶκόν του, δὲν ἔχει οὕτω; Ἴσως μάλιστα περιμένει ἤδη τὴν ἐρωμένην του.. τὴν φιλότινόν του... Ἀληθῶς, εἰπέ μοι πῶς σὲ ὀνομάζει ὁ κύριος αὐτός... ὁ ἐραστὴς αὐτός;... διότι ἀναμφιβόλως ἔχεις ἄλλο ὄνομα δι' αὐτὸν καὶ ἄλλο δι' ἐμὲ..."

ΕΥΛΑΛΙΑ

Θεέ μου! πόσον ὑποφέρει!

ΤΟΡΣΗ

Ἀποκρίθητι λοιπὸν, Ἀντωνία!.. Ἀντωνία!.. τὸ ὄνομα τῆς μητρός μου!... καὶ ἔδωσα τὸ ὄνομα τῆς μητρός μου εἰς αὐτὴν τὴν γυναῖκα! Τὸ ἱερὸν αὐτὸ ὄνομα, τὸ ἐβεβήλωσα!... "Ω! θὰ τὸ ἀφήτῃς αὐτὸ τὸ ἔνομα! σοὶ ἀπαγορεύω νὰ τὸ φέρῃς... οὔτε μίαν ὥραν περισσότερον... σοὶ τὸ ἀπαγορεύω!

ΕΥΛΑΛΙΑ

(χωροῦσα πρὸς τὴν θύραν καὶ γαληνίως)

Ἰγείαινε, Ἐμμανουήλ!

ΤΟΡΣΗ

Ποῦ ὑπάγεις;

ΕΥΛΑΛΙΑ

Τί σὲ μέλλει; ἤδη πλέον..."

ΤΟΡΣΗ

Θέλω νὰ τὸ γνωρίζω..."

ΕΥΛΑΛΙΑ

Μὲ ἀπέπεμψας, Ἐμμανουήλ... λοιπὸν φεύγω.."

ΤΟΡΣΗ

Σέ!...

ΕΥΛΑΛΙΑ

Μὲ ἀπεδίωξας... καὶ ἀναχωρῶ. (Βαίνει ὅπως ἐξέλθῃ).

ΤΟΡΣΗ

Ἀναχωρεῖ! φεύγει!... (χωρεῖ πρὸς αὐτήν.) Ἄλλ' εἰπέ μοι, Ἀντωνία, διατί μὲ ἠπάτησας;

ΕΥΛΑΛΙΑ

Ἐγώ;

ΤΟΡΣΗ

Εἰπέ μοι λοιπὸν! ἀποκρίθητι!

ΕΥΛΑΛΙΑ

Οὐδὲν ἔχω νὰ σοι εἶπω...

ΤΟΡΣΗ

Οὐδὲν ; ...

ΕΥΛΑΛΙΑ

Οὐδὲν ! ...

ΤΟΡΣΗ

(καταλαμβάνομενος αὐθις ὑφ' ὀργῆς καὶ κλείων τὴν θύραν.)

Οὐδὲν ; ... Λοιπὸν ! δὲν θὰ ἐξέλθῃς ! ... Ἄς ἔλθῃ νὰ σὲ ζητήσῃ ἐκεῖνος ! ... Ἄφοῦ ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ ὅτι θὰ ἐπανεέλθῃ ! ... Ἐκεῖνος θὰ μοι εἶπῃ ὅ,τι ἐπιθυμῶ νὰ μάθω ! ...

ΕΥΛΑΛΙΑ

Ἐμμανουήλ !

ΤΟΡΣΗ

"ὦ ! ναί, θὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ μοι τὸ εἶπῃ ! ...

ΕΥΛΑΛΙΑ

(διακόπτουσα αὐτόν.)

Τορσὴ ! μοι ἐζήτησας τὴν καρδίαν μου, τὴν τιμὴν μου, τὸν ἔρωτά μου καὶ σοὶ ἔδωσα πάντα ταῦτα Ἐπραξα ἔτι πλέον ! Τὸν θάνατον δὲν ἐπέθυμον, τὸν θάνατον ὅστις ἦτο ἡ μόνη μου ἐλπίς καὶ αὐτὸν τὸν ἀπεσόβητα πρὸς χάριν σου ... Εἰς ἀντάλλαγμα ὅλων αὐτῶν, ἐν μόμον σοὶ ἐζήτησα· σὲ παρεκάλησα νὰ μὴ ζητήσης ποτὲ νὰ μάθῃς ποία εἶμαι καὶ μοι τὸ ὑπεσχέθῃς ...

ΤΟΡΣΗ

Ἐπόσχῃς ἀνόητος ἦν δὲν αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν ἱκανὸν νὰ τηρήσω ...

ΕΥΛΑΛΙΑ

Ἄλλὰ σήμερον τὴν πρῶταν ἀκόμη μοι τὸ ὤρκισθῃς ! ...

ΤΟΡΣΗ

Ἄλλὰ σὺ μὲ ἠπάτησας καὶ οὕτω μὲ ἀπήλλαξας τοῦ ὄρκου μου ... Δὲν εἶναι ἀληθὲς τάχα ὅτι ὁ Παῦλος Βερμὸν ἐξῆλθε πρὸ ὀλίγου ἐντεῦθεν ;

ΕΥΛΑΛΙΑ

Εἶναι ἀληθές.

ΤΟΡΣΗ

Καὶ ὅμως μοι τὸ ἀπέκρυψας· διέταξας νὰ μὴ μοι εἴπωσι τίποτε ...

ΕΥΛΑΛΙΑ

Καὶ τοῦτο ἀληθέστατον ...

ΤΟΡΣΗ

Λοιπὸν τότε ; ..

ΕΥΛΑΛΙΑ

Λοιπὸν ἔγωγε τούτου μὲ ἀποβάλλεις ... τί ζῆστεῖς περισσότερο ; Ἴδου ἀναχωρῶ ..

ΤΟΡΣΗ

Ἄλλ' ἂν δὲν μὲ ἀπατᾷς ... εἰπέ μοι τί ἐζήτηται ἐνταῦθα ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ; .. (Ἡ Εὐλαλία μένει σιωπῶσα) Πῶς ! Δὲν ἀποκρίνεσαι ; .. Τί σοὶ εἶπε ; τί σοὶ ἐζήτησε ; διατί θὰ ἐπανεέλθῃ ; (Ἡ Εὐλαλία σιωπᾷ) Σιωπᾷς ! σιωπᾷς !

ΕΥΛΑΛΙΑ

Ἐγείναι, Ἐμμανουήλ !

ΤΟΡΣΗ

Λοιπὸν ! ἀναχώρησον, ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμεῖς ! Ἐπαγε νὰ τὸν εὔρησ, ἀφοῦ σὲ περιμένει ! καὶ ὁ Θεὸς νὰ σὲ τιμωρήσῃ διότι κατεσύντριψας μίαν καρδίαν ἣτις σὲ ἠγάπα ὡς σὲ ἀγαπῶ ! (κἀθηται καταβεβλημένος).

ΕΥΛΑΛΙΑ

(μετὰ δισταγμοῦ)

Πτωχὲ Ἐμμανουήλ ! ... Ἄλλ' ἂν μείνω σήμερον, αὔριον ὁ ἀνανεωθῆ καὶ αὐθις ἡ ὁδὸν του ... ἂ; φύγω ! (ἀνοίγει τὴν θύραν)

ΤΟΡΣΗ

(τρέχων πρὸς αὐτήν)

Ἄντωνία ! ... Ἄντωνία ! ... δύναμαι ἀκόμη ἔτι νὰ σὲ συγχωρήσω ! Ναί, ὅσον μέγα καὶ ἂν ἦναι τὸ σφάλμα σου, θὰ προσπαθῶ νὰ τὸ λησμονήσω ... θὰ πασχίσω ... ἀλλὰ μὴ φεύγῃς... Ὅχι... δὲν σὲ ἀπέπεμψα ... δὲν σοὶ εἶπον τοι οὐτὸν τι ... καὶ ἂν σοὶ τὸ εἶπον, ἤμην παράφρων ! ναί, ἤμην παράφρων ... ἤμην παράφρων ! ... ἀλλὰ σὲ ἀγαπῶ τόσοσιν καὶ ὑποφέρω τόσοσιν ! ...

ΕΥΛΑΛΙΑ

(ισταμένη)

Ἐμμανουήλ, σὺ δὲν εἶσαι ὁ μᾶλλον ὑποφέρων ἐκ τῶν δύο μας ...

ΤΟΡΣΗ

Λοιπὸν ! τότε ... Ἄντωνία διατί δὲν λαλεῖς ; διατί μὲ ἐγκαταλείπεις μὲ τὰς φρικώδεις ὑπονοίας μου ; ... Διότι ἀπατῶμαι, δὲν εἶναι ἀληθές ; ... Μὲ ἀγαπᾷς ... Ναί εἶμι βέβαιος... εἰπέ μοι, εἰπέ μοι ... δὲν εἶναι ἀληθές ὅτι μὲ ἀγαπᾷς ; ...

ΕΥΛΑΛΙΑ

Ἐὰν σὲ ἀγαπῶ ; ὦ Θεέ μου ! ...

ΤΟΡΣΗ

Τότε λοιπὸν, μήπως σὺ ἀμφιβάλλεις περὶ τοῦ ἔρωτός μου ;

ΕΥΛΑΛΙΑ

Ἐγώ ; ..

ΤΟΡΣΗ

Ναί, ἀμφιβάλλεις ... Ἐὰν σοὶ ἔλεγον, παρα-

δείγματός χάριν, ὅτι ἐγώ, εἶμι ἔνοχος πταισμάτων τίνος ...

ΕΥΛΑΛΙΑ

Σύ ;

ΤΟΡΣΗ

Ἐὰν σοὶ ἐξομολογούμην ὅτι εἰς στιγμὴν τινα τυφλώσεως διέπραξα ἔγκλημα τι ...

ΕΥΛΑΛΙΑ

Ἐγκλημα ; ...

ΤΟΡΣΗ

Μήπως μετὰ τὴν ἐξομολογησάν μου ταύτην δὲν θὰ μὲ ἠγάπας πλέον ; ...

ΕΥΛΑΛΙΑ

Ἐγκλημα ...

ΤΟΡΣΗ

Ναί, ἀποκρίθητι ...

ΕΥΛΑΛΙΑ

(κατ' ἴδιον)

Ἐγκλημα ... (γεγονοῖα τῆ φωνῆ) Λοιπὸν ! ἐὰν καὶ ἐγώ, ἐγώ, Ἐμμανουήλ, σοὶ ἐξομολογούμην τὸν αὐτό ; ...

ΤΟΡΣΗ

Τὸ αὐτό ; ...

ΕΥΛΑΛΙΑ

Ναί ... ἐὰν σοὶ ἔλεγον ὅτι ἐγώ ἔπραξα φόνον ; ...

ΤΟΡΣΗ

Σύ ; ...

ΕΥΛΑΛΙΑ

"Ότι ἐγὼ ἔκλεψα;

ΤΟΡΣΗ

Σὺ;

ΕΥΛΑΛΙΑ

'Αποκρίθητι...

ΤΟΡΣΗ

Φόνον, σὺ;

ΕΥΛΑΛΙΑ

Ναί!

ΤΟΡΣΗ

Κλοπὴν, σὺ;

ΕΥΛΑΛΙΑ

Ναί!

ΤΟΡΣΗ

Κλοπὴν! ὦ Θεέ μου! Ἐνεκα τούτου λοιπόν...

ΕΥΛΑΛΙΑ

Τὸ πιστεύεις; Ὑγιάνει!...

ΤΟΡΣΗ

'Αλλ' Ἀντωνία...

ΕΥΛΑΛΙΑ

Τὸ πιστεύεις; Ἀναχωρῶ!

ΤΟΡΣΗ

Μεῖνον!... ὦ! ὄχι, μεῖνον... Ἡ ἔκλεψες ἢ ἐφόνευσας, μεῖνον!... Ὅποιαδήποτε καὶ ἂν ᾖται, θέλω νὰ τὸ ἀγνοῶ πάντοτε... ὅποιονδήποτε καὶ ἂν ᾖται τὸ ἐγκλημα αὐτὸ δὲν θέλω νὰ τὸ μάθω ποτέ!... Φόνον σὺ!... Ἀλλὰ

σὺ μοὶ ἔκλεψες τὴν ζῶν... σὲ ἰγάπησα καὶ δὲν θὰ σὲ ἀφήσω νὰ ἀναχωρήσῃς οὕτω ἐγκαταλελειμμένη... τὴν νύκτα... τοιαύτην ὥραν... Μεῖνον! Ἀὔριον θὰ σκεφθῶ περὶ τοῦ μέλλοντος σου! αὔριον θὰ ἐτοιμάσω τὰ πάντα πρὸς ἀναχώρησίν σου... (Πίπτει ἐπὶ τινος ἔδρας) φόνον! κλοπὴν!...

ΕΥΛΑΛΙΑ

(ἀπελπιστικῶς)

Τὸ πιστεύει!... (Ὅριζ πρὸς τὸ παράθυρον ὅπως κατακρημνισθῆ). Ἄθλία ἐγὼ!...

ΤΟΡΣΗ

(ὁρῶν κατόπι αὐτῆς καὶ ἀναχαιτίζων αὐτήν).
Τί θέλεις νὰ πράξῃς;

ΕΥΛΑΛΙΑ

(προσπαθοῦσα νὰ ἀπαλλαγῆ)

Νὰ ἀποθάνω ἐδῶ ἢ ἀλλαχοῦ, ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρει!

ΤΟΡΣΗ

(προσπαθῶν πάντοτε ν' ἀναχαιτίσῃ αὐτήν)

'Αντωνία!...

ΕΥΛΑΛΙΑ

'Ω! ἄφες με... ἄφες με!...

ΤΟΡΣΗ

Πρὸς χάριν μου... ἔλεος!...

ΕΥΛΑΛΙΑ

'Αλλὰ, κύριε, ἄφετέ με ν' ἀποθάνω... ἄφετέ με!... (Χωρεῖ πρὸς τὴν τράπεζαν, λαμβάνει τὸ ἐγχειρίδιον καὶ κτυπάται. Ὁ Τόρσῃ τὴν κρατεῖ).

ΤΟΡΣΗ

Θεέ μου! ἀνοθήσκει!... Βοήθη μου!

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΕΥΛΑΛΙΑ (καιμένη ἐκτάδην) ΚΟΡΝΗΛΙΑ,
ΤΟΡΣΗ ΛΑΒΙΝΙΑΝ.

ΛΑΒΙΝΙΑΝ

(εἰσερχόμενος)

Τί τρέχει;

ΤΟΡΣΗ

Παρατήρησον, ἀποθνήσκει... "Ω! ὄχι, ἀναπνέει εἰσέτι!...

ΚΟΡΝΗΛΙΑ

'Εγχειρίδιον... τὴν ἐφόνευσες... τὸ στρίβω... Λαβινιάν!... Λαβινιάν!...

ΡΟΡΣΗ

"Υψιστε Θεέ μου! ἔλεος εἰς αὐτήν καὶ εἰς ἐμέ!
(ἀκολουθεῖ)

ΔΥΟ ΛΕΞΕΙΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΑΠΝΙΖΟΝΤΑΣ.

Ὁ καπνὸς ὢν ἐτήσιον ἰθαγενὲς τῆς Ἀμερικῆς φυτὸν, εὐχρηστον παρὰ τὰς τότε ἀγρίαις φυλαῖς αὐτῆς, παρεχρήθη τοῖς εὐρωπαϊκοῖς λαοῖς εἰς καλλιέργειαν μεγάλως τὴν σήμερον ἐπεκταθεῖσαν, ἐδόθη δ' ὡς ἀντάλλαγμα τοῖς ἀγρίοις τὸ οἰνόπνευμα ὅπερ ἀπέκτῆνωσε καὶ ἐξηράνισε τὰς φυλάς ἐκεῖνας τὰς ὁποίας ὁ καπνὸς ἔτερπε μόνον, μὴ ἐπενεργῶν ὀλεθρίως ἐπὶ τῶν θεμελιῶν τῆς υγιείας αὐτῶν. Τὰ φύλλα τοῦ δυσώδους τούτου φυτοῦ ἀποκαλοῦνται, ὡς γνωστὸν, καὶ νικωτιανή, λαβόντα τὸ ὄνομα τοῦ ἀναδόχου αὐτῶν Νικότου, πρεσβευτοῦ τῆς Γαλλίας ἐν Πορτογαλίᾳ, ὅστις ἐστειλε τῷ 1650 εἰς Γαλλίαν τοὺς σπόρους τοῦ φυτοῦ ἐκεῖνου, οὗτινος ἡ καλλιέργεια ἐμελλε μετ' ὀλίγον νὰ κατακτήσῃ τὰς πλείστας τῶν χωρῶν, καθότι ἡ καλλιέργειά του εἶναι πλέον κοινοτάτη ἐν Ὀλλανδίᾳ, Γαλλίᾳ, Οὐγγαρίᾳ, Τουρκίᾳ, Μικρᾷ Ἀσίᾳ, Αἰγύπτῳ, Κίνᾳ καὶ Ἀμερικῇ κατέχουσα τὰς εὐφροωτέρας γαίας ἢ ὑποδοχὴ τοῦ φυτοῦ ὑπῆρξε κατὰ

τοὺς πρώτους τῆς ἐμφανίσεώς του χρόνους λίαν ἐνθουσιώδης ἐπηρεαζομένη καὶ ὑπὸ τῆς προσασίας τῆς Δικατερίνης τῶν Μεδίκων, χάριν τῆς ὁποίας μᾶλλον ἐθεωρήθη πανάκεια κοσμηθεῖσα διὰ τῶν ὀνομάτων φυτῶν ἱερῶν, φυτῶν ἱατρικῶν, φυτῶν τῆς βασιλείσεως.

Περὶ τοῦ τερψιθύμου ἢ δυσώδους τούτου φυτοῦ ἐγράφθησαν τοσαῦτα μέχρι τοῦδε ὅσα περὶ οὐδενὸς ἄλλου· δυστυχῶς ὅμως τὰ γραφέντα μένουσι κτῆμα τοῦ ἐπιστήμονος φιλιαναγνώστου, ὅστις δύναται νὰ ταφῆ οὕτως εἰπεῖν ὑπὸ τὸν ὄγκον τῶν καπνολογικῶν συγγραμμάτων. Αἱ ὑπὲρ καὶ κατὰ τοῦ καπνοῦ ἰδέαι εἶναι τόσον πολλαί, ὥστε ἀμηχανεῖ τις τί πρῶτον νὰ πιστεύσῃ καὶ τί οὐχί· ἐν τούτοις ὅμως καλὸν εἶναι νὰ γνωρίζῃ τις ὀλίγα τινα περὶ τοῦ ἀχωρίστου τούτου συντρόφου του, ὅστις μετὰ τὴν θρησκείαν ἢ καὶ πρὸ αὐτῆς ἐπιχέει εἰς τὰς πληγὰς αὐτοῦ τῆς παραμυθίας τὸ βάλσαμον, ποτίζων τὸν ἐγκέφαλον καὶ ὅλον τὸ νευρικόν του σύστημα μετὰ τὴν ἀνώδυνον καὶ ναρκωτικὴν αὐτοῦ ἀτμοσφαιραν.

Πάντων τῶνπραγμάτων μόνη ἡ χρῆσις γίνεται ὠφελείας παραίτιος, ἐνῶ ἡ κατάχρησις ἐπιφέρει τάναντία· ἀλλὰ τὸ ζήτημα τοῦ ὀρισμοῦ τῶν ὁρίων μεταξὺ τῶν δύο τούτων καταστάσεων εἶναι λίαν δύσκολον, ἵνα μὴ εἰπωμεν ἀδύνατον, ὡς ἐξαροτώμενον ἐκ τῶν κεφαλαίων τῆς υγιείας καὶ εὐεξίας ἐκάστου, πρὸς δὲ καὶ ἐξ ἰδιαιτέρων ἀτομικῶν περιστάσεων.

ὑπάρχουσι ἄτομα καπνίζοντα ἀπὸ τῆς παιδικῆς τῶν ἡλικίας πολλάς κατὰ μῆνα ὀκάδας καπνοῦ χωρὶς νὰ πάθωσι τὴν ἐλαχίστην βλάβην μέχρι τοῦ ἐσχάτου αὐτῶν γήρατος, καθ' ὃ ἐξακολουθοῦσι τὴν χρῆσιν μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου. Ἀπ' ἐναντίας εἰς ἄλλους καὶ σμικρὰ χρῆσις ἐναποτυπώνει τὴν ὀλεθρίαν αὐτῆς εἰκόνα ἐπὶ τῆς υγιείας καὶ τοῦ πρώην ἀνθροῦ αὐτῶν χρώματος. Ὡς τρίτην δὲ τινα τάξιν ἀνθρώπων δύναμεθα νὰ θεωρήσωμεν εὐαριθμους τινὰς ὁργανισμοὺς μὴ δυναμένους νὰ ἐξοικειωθῶσι πρὸς τὴν χρῆσιν τοῦ φυτοῦ, ὅπερ ὁσάκις καπνίσωσιν ἐκτίθενται εἰς τὰ συμπτώματα ἐκεῖνα ἅτινα καταλαμβάνουσι τοὺς τὸ πρῶτον καπνίζοντας. Ὡς συμπτώματα δὲ τῶν πρωτοπειρῶν καπνιστῶν ἀναγράφουσι ἄφθονον σιελόρροιαν, μετ' ὀλίγον δὲ φαινόμενα μέθης μετὰ δυσπεψίας, τουτέστι κακουχίας, κεφαλαλγίας, ναυτίας, ἐμέτου, σκοτοδίνης κτλ., τὰ εἰρημένα δὲ συμπτώματα διακλύονται μετὰ τινὰς ὥρας ὅπως ἀναφανῶσι

τος ήχηρά και όμως ουδέποτε εξεφώβισε τον άνθρωπον. Έπειδή ό ισχυρισμός μου ουτος ον ειχον εκφράσει πρό τινων ετών ήμφισθητή παρὰ τινων, συνεβουλευθην εκτοτε επιμελώς άπαντας τους Ευρωπαϊους ούτινες ειχον άκούσει τας κραυγάς άμφοτέρων των ήθθέντων ζώων. Ηρώτησα αυτούς εάν δύνανται να διακρίνουν την ελαχίστην διαφοράν μεταξύ τής ώρυγιής του λέοντος και τής του στρουθοκαμήλου. Πάντες ήμοφώνως μοι άπεκρίθησαν ότι ουδεμίαν διαφοράν εύρισκον, εις οίανδήποτε άπόστασιν και άν υπήρχε τό ζών. Έν τούτοις οι ίθαγενείς διατείνονται ότι αναγνωρίζουσιν εις την άρχήν των δύο κραυγών κάτι διακρίνον αυτάς απ' άλλήλων.

Παραδεχόμεθα αληθώς ότι ύπάρχει μεγίστη διαφορά μεταξύ του τερετιομού του κεκοροσμένου λέοντος και του έμφαντικού βρυχηθμού του νήστιδος. Η φωνή του λέοντος είναι γενικώς βαθυτέρα τής του στρουθοκαμήλου· αλλά δέν ή δυνηθην μέχρι τής σήμερα να διακρίνω άλλώς την μίαν εκ τής άλλης ή εκ του ότι ή μέν άκούεται κατά την νύκτα, ή δέ κατά την ήμέραν. Ο Αφρικανός λέων έχει την δοράν δρυοφλοιούχρονον ως οι κοινοί μολοσσοί ή χαιίτη του άρρενος είναι μακρά και έμφαίνει ύπερμετρον βώμην. Τά άκρα τής χαιίτης εισι μέλανα παρά τισι λεύσει, τούθ' ύπερ έδωσεν άφορμήν να καλώσιν αυτούς μελανοχαιίτας και τοι εν συνόλω ή χαιίτη φέρει τό αυτό ξανθόν χρώμα ύπερ και ή λοιπή δορά.

Κατά την εποχήν τής ανακαλύψεως τής λίμνης Γκαμι, οι κ.κ. Όσβελλ και Όυίλσον έφόνευσαν δύο λέοντας διαφέροντας λίαν απ' άλλήλων. Ο μέν ήτο γηραιός λέων ούτινος οι όδόντες ήσαν συντετριμένοι και οι όνυχες ήμβλυμένοι καθ' ολοκληρίαν· ο έτερος διετέλει εν άπάσῃ αυτού τῇ ισχύϊ έχων λευκοτάτους και όξυτάτους τους όδόντας· εν τούτοις άμφοτέροι έστεροϋντο χαιίτης.

Έπι των όθθών τής λίμνης Γκαμι και εις όλην την περιβάλλουσαν αυτήν χώραν, ή φωνή των λέοντων είναι άσθενεστέρα ή εις τό νότιον μέρος. Τούλάχιστον μόλις ήκούσαμεν αυτήν καθ' όσον χρόνον έμείναμεν εκείσε.

Ο άνθρωπος δέν είναι τό μόνον ον ύπερ ήμποιεί φόβον εις τον λέοντα και ύπερ διακωλύει την αύξησιν του πληθυσμού των θηρίων αυτών. Σπανίως, τῶ όντι προσβάλλει ό λέων έτερον ζών φθάσαν εις την τής αναπτύξεως αυτού άκμήν· πολλάκις δέ όπόταν άρπάσῃ νεογνόν τι

βονάσσου, ή μήτηρ ήρμα μανιούδης, τρυπᾶ διά των κεράτων τον άρπαγα, τον άνυψοι και τον κκατάρριπτει χαμαί νεκρόν. Άπηντήσαμεν πολλά πτώματα λέοντων τοιουτοτρόπως φονευθέντων. Είναι άμφίβολον εάν ό λέων προσβάλλη μόνος έφθον βονάσσον. Η πληθυσ και ή όξύτης των ώρυγών οτε κατά τινα νύκτα φονεύεται τις βονάσσος, μαρτυρεί τρανώς ότι πολλοί λέοντες συμμετέσχον τής έφθου.

Έπι τής πρὸς νότον του Σεβιτουάνου ποταμού πεδιάδος, είδομεν άγέλην βονάσσων άντιτασσομένων φαλαγγιδόν κατά πολυαριθμων λέόντων· και οι μέν άρρενες ήσαν εις τας πρώτας τάξεις, αι δέ θήλειαι και τά νεογνά έσχηματίζον την όπισθοφυλακήν.

Ο ταύρος άμα ως ανατινάξη διά των κεράτων του τον ισχυρότερον των λέόντων, ρίπτει αυτόν πάραυτα άπνου χαμαί Μοι διηγήθησαν ότι εις τι μέρος τής Ινδικής και αυτοι οι κατοικίδιοι βονάσσοι έχουσι την συναίσθησιν τής επί τινων θηρίων ύπεροχής των, και εις τοιοϋτον βαθμόν, ώστε πολλάκις εβελθήσαν καταδιώκοντες τίγριν μετά μυκηθμών, ώσι τερπόμενοι εις την καταδίωξιν εκείνην. Οι λέοντες μόνον τους νεαρούς έλέφαντας πλησιάζουσι ους και διαμελίζουσι πολλάκις. Πάν ήμψυχον πλάσμα, εξαίρουμένου του ανθρώπου, υποχωρεί άπέναντι του εύγενούς ελέφαντος και όμως και τούτου ή θήρα είναι πολύ εύχερσετέρα τής του ρινόκερω, ούτινος ή θέα μόνη τρέπει εις φυγήν τον λέοντα.

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΘΙΒΕΤ.

Τό Θιβέτ έτι και νυν είναι τό μάλα δυσπρόσιτον μέρος τής Κεντρικής Ασίας, είτε εκ τής γεωγραφικής αυτού θέσεως είτε ένεκα τής μεγάλης αυτού άποστάσεως εκ τής θαλάσσης, και προσέτι ένεκα ζηλοτυπίας τής Σινικής κυβερνήσεως άπομακρυνούσης τους ξένους εκ των άπωτάτων τούτων χωρών. Ολίγοι Ευρωπαίοι ήδυνήθησαν να υπερβώσι τά μεσημβρινά αυτού σύνορα, οι δέ τελευταίοι, οι και μετά τινος επιτυχίας επιχειρήσαντες τούτο, ήσαν οι άδελφοί Σλαγγιντεράιτ οι περιηγηθέντες τά δυτικά μέρη καθ' άπαν αυτών τό πλάτος, μη δυνηθέντες όμως να εισχωρήσωσι και εις τά ανατολικά, και οι δύο ιεραπόστολοι Χού και Γαβέτ ούτινες προ-

χωρήσαντες εις τά βόρεια μέρη έφθασαν μέχρι τής Λάσσας.

Κατά τας ειδήσεις των Σλαγγιντεράιτ περί τής χώρας και κυρίως κατά τας του άδελφου των Έρμινίου, ή Σικκιμ και Βχουτᾶν εισιν αι μάλλον αξιολογώμενοι έπαρχίαι άφ' όσας οι προγενέστεροι περιηγηται άνέφερον.

Ο Αιμύλιος Σλαγγιντεράιτ, διαμεινός εν Ευρώπη έπεδόθη εις την στουδην των Θιβητικών γλωσσών, παρσχών πλείστας εύκολίας εις τους λοιπούς άδελφούς αυτού δια τής μεταφράσεως διαφόρων ιστορικών, θρησκευτικών και γεωγραφικών έγγραφων ύπ' αυτού συλλεγέντων κατά την μακράν και επίπονον περιήγησιν των. Αί δυσχέρειαι άςπερ δια τό έργον τούτο ώρειλον να υπερνικήσωσιν ήσαν μέγισται, άλλ' ή σταθερότης μεθ' ής ύπερνίκησαν ταύτας εισιν άξια παντός επαινίου.

Ογκώδες βιβλίον εις 8ον παρὰ του Κ. Αιμυλίου Σλαγγιντεράιτ εξεδόθη έσχατως εις Άγγλικήν γλώσσαν, επιγράφόμενον «Ο εν Θιβέτ Βουδαϊσμός, φιλολογικά έγγραφα και άντικείμενα λατρείας» περί ου ό Καθηγητής Βένσεϋ λέγει, ότι είναι τό μόνον δοκίμιον τό μετ' άκριβείας πραγματευόμενον περί τής Θιβητικής φιλολογίας.

Τό πόνημα τούτο φέρων μέγαν άτλαντα 20 εικόνας, περιέχει πολλάς και αξιολόγους ειδήσεις περί του νυν Βουδισμού εν Θιβέτ, περί τής καταστάσεως του κλήρου και περί των θρησκευτικών τελετών, προσέτι δε και περί τής αναπτύξεως των θρησκευτικών δογμάτων δια μακρών πραγματεύεται. Αί θρησκευτικαι άρχαι διαφόρων εποχών ύπέστησαν πλείστα; μεταρρυθμίσεις· τό βέβαιον είναι ότι πάσα θρησκεία εις την άρχην αυτήν ήτο απλουστάτη, άλλά βαθμηδόν συνέβη ώστε προϊόντος του χρόνου να ύποστῆ πλείστας όσας μεταρρυθμίσεις.

Αί δύο του Θιβέτ προστάτιδες θεότητες εισιν ό θεός Τσχενρεσῆ, προστάτης του Θιβέτ και ή θεά Λολδσχάνζ. Ο Τσχενρεσῆ κοινώς καλείται Παδμαπάνε, όστις εις την Σανσκριτικήν δηλοϊ θεότης του Θιβέτ, και εκ των Ινδικών συγγραμμάτων εξαγαται ότι ουτος είναι ενανθρώπησις του τελευταίου Βούδα αντιπροσωπεύων τον μέλλοντα Βούδαν. Κατά Θιβητικὴν παράδοσιν ό Τσχενρεσῆ έχει τό έργον του να φέρῃ τά όντα εις τελειότητα, του ν' απαλλάξη την νέαν πλάσιν από τά κακά τής άμαθείας, ή τούλάχιστον

από τά βάσκανα τής κολάσεως. Οί ιερείς και ιεράρχαι των Βουδιστών, λογίζονται ως ενανθρώπησις του Τσχενρεσῆ.

Η έτέρα θεότης Λολδσχάνγ, είναι ιστορικών πρόσωπον· θυγάτηρ Σινου πρίγκηπος ύπανδρευθη τον Σρογγτσᾶν Γαμβώ, βασίλεια του Θιβέτ κατά τό 98 μμ. νομίζεται ως υπεράνθρωπον ον, και ή παράδοσις λέγει ότι ό Βούδας δια τινος ακτινους φωτός μετέδωσεν εις αυτήν την ύπάτην αυτού σοφίαν· χάρις εις τους ιερείς των όποίων απέκτησε την εύνοιαν, και ούτινες δια τά συμφέροντα αυτών διέδωσαν ότι Βούδας την προσέλαθε παρ' έαυτῶ, ή Λολδσχάνγ εν βραχεί έγένετο άντικείμενον λατρείας ως θεότης.

Του Θιβέτ μέρος μέν ύπόκειται εις τον βασιλέα τής Κασμιρίας και εις την προστασίαν των Άγγλων, μέρος δε εις την Κίναν· έριδες περί όρίων και θρησκευτικός φανατισμός, έπέφερον, δέν είναι πολύς καιρός, πλείστας πολιτικᾶς ταραχάς. Οι κάτοικοι του Θιβέτ και Νεπόλ ήλθον μεταξύ των εις χείρας ό Δαλιλαμας, υπεράτατη κεφαλή τής Βουδικῆς εκκλησίας, εξεδιώχθη τής έδρας του, και ήναγκάσθη να ζητήσει βοήθειαν εις την Κίναν, μη ύπομένων την μανίαν των πολεμίων, πολλοί απέθανον εκατέρωθεν και ή ταραχή διεδόθη εις άπάσας τας έπαρχίας.

Αί μάλλον άξια λόγου χώραι δια τε θρησκευτικά και πολιτικά γεγονότα εισιν αι ανατολικαι, κείμεναι εν τη πεδιάδι τής Διχόγγ και έχουσαι κέντρα τας πόλεις Λάσσαν, Διγάρτσχε και Σασχιλχούμπο. Πρὸς τό μέρος τούτο διηυθύνοντο κατά τό τέλος τής παρελθούσης εκατονταετηρίδος αι τελευταίαι έπιδρομαί των Σορκᾶς, Ναπαλικού λαου, και μεγάλα ύπήρξαν τά λάφυρα κυρίως εκ των θησαυρών των εκκλησιών, άπερ οι έπιδρομείς ουτοι έφερον μεθ' έαυτών. Αί έπιδρομαί αυται άρχίσασι τό 1771 και άνανρωθείσι τό 1791, μετᾶ διαφόρουσ περιπετειᾶς έτελείωσαν δια τής ολοσχερούς ήττης των Σορκᾶς εν ταῖς μάχαις τής Τίγγρε ή Μαιδᾶν. Ο χρόνος και ύως αι κατά του Πελίνου έπιτυχίαι των Ευρωπαίων, έπέφερον λήθην των κατὰ των Σορκᾶν νικᾶν των, ούτινες όμως έμαθον να έπαυφελώνται εκ των έσωτερικῶν τής χώρας έρίδων· άνέλαιον ουτοι τό λαθρεμπόριον του άλατος και την πληρωμήν των Θιβητικών πραγματειών δια άργυρών χρημάτων κατωτέρως τής πραγματικῆς των αξίας. Είσι δε ταύτα τά-
27

ληρα ἢ δίστηλα κεχαραγμένα ἐν Εὐρώπῃ ἢ ἐν Ἀμερικῇ, καὶ τὰ ὅποια οἱ Εὐρωπαῖοι ἔμποροι φέρουσιν εἰς τὴν Κίναν καὶ διὰ ταύτης εἰς τὸ ὄροπέδιον τοῦ Θ.Ι.Θ.τ.

Π. ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

ΤΟΥ

ΛΟΓΧΟΦΟΡΟΥ ΠΗΠΕΩΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

ΑΛΦΡΕΔΟΙ ΠΟΓΡΕΑ.

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε φυλλ. Ζ.)

Οὐχ' ἦντον ἀπέσχεον ἐπιμελῶς τοῦ νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι διὰ τῆς ἀκριτομυθίας του εἶχε γαργαλίσει τὴν ἀπληστίαν τοῦ Ζηνοβίου καὶ τῶν δύο συνενόχων του, φοβούμενος ἐξ ἄλλου μὴ ἡ προσεχὴς καὶ πιθανὴ σύλληψις τῶν τελευταίων ἀποκαλύψῃ τὴν μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ των συνομιλίαν του.

— Δὲν τρώγεις Φλαβιανέ; ἠρώτησεν ὁ Δουσσάρδος τὴν μέλλοντα γαμβρόν του.

— "Ε! ἔ! ὑπέλαβε λέγων γείτων τις, τὸ νὰ καταξέσχισῃ τις ἕνα μάγον διὰ τοῦ κυνός του εἶναι κάπως ἐπικίνδυνον καὶ δύναται κάλλιστα νὰ κόψῃ τὴν ὄρεξιν τοῦ παραγωγιοῦ σου.

Ἄλλ' ἔ! ὑπέλαβε λέγων γείτων τις, τὸ νὰ καταξέσχισῃ τις ἕνα μάγον διὰ τοῦ κυνός του εἶναι κάπως ἐπικίνδυνον καὶ δύναται κάλλιστα νὰ κόψῃ τὴν ὄρεξιν τοῦ παραγωγιοῦ σου.

Ἄλλ' ἔ! ὑπέλαβε λέγων γείτων τις, τὸ νὰ καταξέσχισῃ τις ἕνα μάγον διὰ τοῦ κυνός του εἶναι κάπως ἐπικίνδυνον καὶ δύναται κάλλιστα νὰ κόψῃ τὴν ὄρεξιν τοῦ παραγωγιοῦ σου.

Ἄλλ' ἔ! ὑπέλαβε λέγων γείτων τις, τὸ νὰ καταξέσχισῃ τις ἕνα μάγον διὰ τοῦ κυνός του εἶναι κάπως ἐπικίνδυνον καὶ δύναται κάλλιστα νὰ κόψῃ τὴν ὄρεξιν τοῦ παραγωγιοῦ σου.

Ἄλλ' ἔ! ὑπέλαβε λέγων γείτων τις, τὸ νὰ καταξέσχισῃ τις ἕνα μάγον διὰ τοῦ κυνός του εἶναι κάπως ἐπικίνδυνον καὶ δύναται κάλλιστα νὰ κόψῃ τὴν ὄρεξιν τοῦ παραγωγιοῦ σου.

Ἄλλ' ἔ! ὑπέλαβε λέγων γείτων τις, τὸ νὰ καταξέσχισῃ τις ἕνα μάγον διὰ τοῦ κυνός του εἶναι κάπως ἐπικίνδυνον καὶ δύναται κάλλιστα νὰ κόψῃ τὴν ὄρεξιν τοῦ παραγωγιοῦ σου.

Ἄλλ' ἔ! ὑπέλαβε λέγων γείτων τις, τὸ νὰ καταξέσχισῃ τις ἕνα μάγον διὰ τοῦ κυνός του εἶναι κάπως ἐπικίνδυνον καὶ δύναται κάλλιστα νὰ κόψῃ τὴν ὄρεξιν τοῦ παραγωγιοῦ σου.

Ἄλλ' ἔ! ὑπέλαβε λέγων γείτων τις, τὸ νὰ καταξέσχισῃ τις ἕνα μάγον διὰ τοῦ κυνός του εἶναι κάπως ἐπικίνδυνον καὶ δύναται κάλλιστα νὰ κόψῃ τὴν ὄρεξιν τοῦ παραγωγιοῦ σου.

Ἄλλ' ἔ! ὑπέλαβε λέγων γείτων τις, τὸ νὰ καταξέσχισῃ τις ἕνα μάγον διὰ τοῦ κυνός του εἶναι κάπως ἐπικίνδυνον καὶ δύναται κάλλιστα νὰ κόψῃ τὴν ὄρεξιν τοῦ παραγωγιοῦ σου.

Ἄλλ' ἔ! ὑπέλαβε λέγων γείτων τις, τὸ νὰ καταξέσχισῃ τις ἕνα μάγον διὰ τοῦ κυνός του εἶναι κάπως ἐπικίνδυνον καὶ δύναται κάλλιστα νὰ κόψῃ τὴν ὄρεξιν τοῦ παραγωγιοῦ σου.

Ἄλλ' ἔ! ὑπέλαβε λέγων γείτων τις, τὸ νὰ καταξέσχισῃ τις ἕνα μάγον διὰ τοῦ κυνός του εἶναι κάπως ἐπικίνδυνον καὶ δύναται κάλλιστα νὰ κόψῃ τὴν ὄρεξιν τοῦ παραγωγιοῦ σου.

Ἄλλ' ἔ! ὑπέλαβε λέγων γείτων τις, τὸ νὰ καταξέσχισῃ τις ἕνα μάγον διὰ τοῦ κυνός του εἶναι κάπως ἐπικίνδυνον καὶ δύναται κάλλιστα νὰ κόψῃ τὴν ὄρεξιν τοῦ παραγωγιοῦ σου.

οἱ δὲ Δεζαρδὲν καὶ ἡμεῖς σοὶ ἐχρησιμεύσαμεν ὡς γονεῖς. Ἡ Ἰουστίνη, ἡ μονογενὴς μας κόρη, ὑπῆρξεν ἀδελφὴ σου τὴν γνωρίζεις, τὴν ἀγαπᾷς ἀπὸ τῆς γεννηθούσας σου εἶναι χαρίεσσα καὶ καλὴ νέα, τιμῆα ὡς ἡ μήτηρ της, φαίδρα ὡς σπῆνος καὶ ἀγαθὴ ὡς ὁ ἄρτος τοῦ Κυρίου. Ὅλα εἶναι ἔτοιμα διὰ τὸν γάμον σας, ὅστις προσκηρύχθη δὲν λείπει παρὰ ἡ ἐπικύρωσις τοῦ γέροντος Δεζαρδὲν, τοῦ Δημάρχου μας, καὶ ἡ εὐλογία τοῦ ἐφημερίου μας.

Ἄλλ' ἔ! ὑπέλαβε λέγων γείτων τις, τὸ νὰ καταξέσχισῃ τις ἕνα μάγον διὰ τοῦ κυνός του εἶναι κάπως ἐπικίνδυνον καὶ δύναται κάλλιστα νὰ κόψῃ τὴν ὄρεξιν τοῦ παραγωγιοῦ σου.

Ἄλλ' ἔ! ὑπέλαβε λέγων γείτων τις, τὸ νὰ καταξέσχισῃ τις ἕνα μάγον διὰ τοῦ κυνός του εἶναι κάπως ἐπικίνδυνον καὶ δύναται κάλλιστα νὰ κόψῃ τὴν ὄρεξιν τοῦ παραγωγιοῦ σου.

Ἄλλ' ἔ! ὑπέλαβε λέγων γείτων τις, τὸ νὰ καταξέσχισῃ τις ἕνα μάγον διὰ τοῦ κυνός του εἶναι κάπως ἐπικίνδυνον καὶ δύναται κάλλιστα νὰ κόψῃ τὴν ὄρεξιν τοῦ παραγωγιοῦ σου.

Ἄλλ' ἔ! ὑπέλαβε λέγων γείτων τις, τὸ νὰ καταξέσχισῃ τις ἕνα μάγον διὰ τοῦ κυνός του εἶναι κάπως ἐπικίνδυνον καὶ δύναται κάλλιστα νὰ κόψῃ τὴν ὄρεξιν τοῦ παραγωγιοῦ σου.

Ἄλλ' ἔ! ὑπέλαβε λέγων γείτων τις, τὸ νὰ καταξέσχισῃ τις ἕνα μάγον διὰ τοῦ κυνός του εἶναι κάπως ἐπικίνδυνον καὶ δύναται κάλλιστα νὰ κόψῃ τὴν ὄρεξιν τοῦ παραγωγιοῦ σου.

Ἄλλ' ἔ! ὑπέλαβε λέγων γείτων τις, τὸ νὰ καταξέσχισῃ τις ἕνα μάγον διὰ τοῦ κυνός του εἶναι κάπως ἐπικίνδυνον καὶ δύναται κάλλιστα νὰ κόψῃ τὴν ὄρεξιν τοῦ παραγωγιοῦ σου.

Ἄλλ' ἔ! ὑπέλαβε λέγων γείτων τις, τὸ νὰ καταξέσχισῃ τις ἕνα μάγον διὰ τοῦ κυνός του εἶναι κάπως ἐπικίνδυνον καὶ δύναται κάλλιστα νὰ κόψῃ τὴν ὄρεξιν τοῦ παραγωγιοῦ σου.

λητηρίασαν καὶ τοῦ ἐκλεψαν τὸ ποσὸν ἐκεῖνο. Ὡστε δὲν ἔμεινε παρὰ ἡ περισκελις τοῦ κοζάκου, τὴν ὁποίαν ἡ Λαμβέρτη θὰ ἐπιδιωρῶσθαι.

— Σήμερον μάλιστα θὰ τὴν ἀρχίσω, ὑπέλαβεν ἡ Λαμβέρτη.

— Ναι, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουκάς, θὰ τὴν φέρῃς καὶ θὰ ὑπάγῃς, μεθ' ἑαυτοῦ παραδείγματα χάριν, ἀλλὰ πάντοτε πρὸ τοῦ σαββάτου (διότι τὸ σάββατον ἔχομεν τοὺς γάμους) νὰ κάμῃς μίαν ἐπίσκεψιν τοῦ γέροντος Γερίνου. Ὁ θεὸς μας εἶναι ἀρχαῖος στρατιώτης τῆς Δημοκρατίας καὶ ἀγαπᾷ νὰ διηγῆται τὰς ἐκστρατείας του, καθήμενος πλησίον τῆς πυρᾶς ἢ μετὰ τοὺς ἀγκῶνας ἐστρηγμένους ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἀπέναντι μιᾶς φιάλης καλοῦ παλαιοῦ οἴνου τὸν ὅποιον ἐδοκιμάσαμεν χθές. Ἐπειδὴ σὺ δὲν ἔχεις νὰ τῷ διηγῆθῃς μάχας, θὰ τῷ δείξῃς τὴν περισκελίδα καὶ θὰ τῷ εἴπῃς ὅτι εἶναι ἐνὸς κοζάκου τὸν ὅποιον ἐκάρφωσεν ὁ πατήρ σου. Τοῦτο θὰ τὸν εὐχαριστήσῃ. Ἀλλὰ νὰ μὴ μείνῃς ἐκεῖ πολὺ ἀργὰ καὶ νὰ ἐπιστρέψῃς νὰ κοιμηθῇς ἐδῶ.

Ἄλλ' ἔ! ὑπέλαβε λέγων γείτων τις, τὸ νὰ καταξέσχισῃ τις ἕνα μάγον διὰ τοῦ κυνός του εἶναι κάπως ἐπικίνδυνον καὶ δύναται κάλλιστα νὰ κόψῃ τὴν ὄρεξιν τοῦ παραγωγιοῦ σου.

Ἄλλ' ἔ! ὑπέλαβε λέγων γείτων τις, τὸ νὰ καταξέσχισῃ τις ἕνα μάγον διὰ τοῦ κυνός του εἶναι κάπως ἐπικίνδυνον καὶ δύναται κάλλιστα νὰ κόψῃ τὴν ὄρεξιν τοῦ παραγωγιοῦ σου.

Ἄλλ' ἔ! ὑπέλαβε λέγων γείτων τις, τὸ νὰ καταξέσχισῃ τις ἕνα μάγον διὰ τοῦ κυνός του εἶναι κάπως ἐπικίνδυνον καὶ δύναται κάλλιστα νὰ κόψῃ τὴν ὄρεξιν τοῦ παραγωγιοῦ σου.

Ἄλλ' ἔ! ὑπέλαβε λέγων γείτων τις, τὸ νὰ καταξέσχισῃ τις ἕνα μάγον διὰ τοῦ κυνός του εἶναι κάπως ἐπικίνδυνον καὶ δύναται κάλλιστα νὰ κόψῃ τὴν ὄρεξιν τοῦ παραγωγιοῦ σου.

Ἄλλ' ἔ! ὑπέλαβε λέγων γείτων τις, τὸ νὰ καταξέσχισῃ τις ἕνα μάγον διὰ τοῦ κυνός του εἶναι κάπως ἐπικίνδυνον καὶ δύναται κάλλιστα νὰ κόψῃ τὴν ὄρεξιν τοῦ παραγωγιοῦ σου.

Ἄλλ' ἔ! ὑπέλαβε λέγων γείτων τις, τὸ νὰ καταξέσχισῃ τις ἕνα μάγον διὰ τοῦ κυνός του εἶναι κάπως ἐπικίνδυνον καὶ δύναται κάλλιστα νὰ κόψῃ τὴν ὄρεξιν τοῦ παραγωγιοῦ σου.

ἀρχαίων χρόνων, μετεχειρίζετο δ' εἰσέτι τὴν βυκάνην ὡς εἰκοσαετῆς νέος. Ὑπεδέχθη τὸν Φλαβιανὸν ἐν τῷ μέσῳ τὸν σχιδάκων του, ἐξακολουθῶν δὲ νὰ ἰσάζῃ τὰς σανίδας του ἔδωσε τῷ νεανίᾳ συμβουλὰς ἐπὶ τοῦ προσεγοῦς γάμου του, συνεχάρη αὐτὸν διὰ τὸ καλὸν ἐξωτερικὸν του, καὶ περιβληθεὶς ἐπὶ τέλους τὸν οἰκιακὸν ἐπενδύτην του ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὸ ἔσωθεν τοῦ ξυλουργεῖου οἴκημα, ὅπου καὶ μετ' ὀλίγον ἡ ὑπερέτρια ἐκόμισε γενναῖον δεῖπνον ἀρδευθὲν διὰ παλαιοῦ βουργουνδαίου οἴνου, οὗτινος τὸ πορφυροῦν χρῶμα εἶχε μεταδοθῆ καὶ εἰς τὴν βίνα τοῦ γηραιοῦ ξυλουργοῦ. Ὁ Γερίνος ἠκροάσθη ἐξ ἀνάγκης τὴν διήγησιν τοῦ δράματος τῆς προτεραίας, δὲν ἤρησε δὲ καὶ αὐτὸς, ὡς ὁ Λουκάς εἶχε προεῖπει, νὰ ἀρχίσῃ τὴν ἐξιστῶσιν τῶν παρὰ τὸν Μῶσαν ἀθλῶν του καὶ τὴν εἰς τὴν ἄνω Αἴγυπτον ἐκστρατείαν, ἀφ' ἧς ἐπαυελθὼν εἶχε λάβει τὴν προσωνομίαν «ὁ λοχίας τῆς Ἄνω καὶ τῆς Κάτω». Δὲν ἐλησμώνησε δὲ καὶ τὴν ἐξιστῶσιν τῶν ἐρωτικῶν ἀνδραγαθίων του παρὰ ταῖς ἐκλεκταῖς τοῦ Μωάμεθ.

Ἄλλ' ἔ! ὑπέλαβε λέγων γείτων τις, τὸ νὰ καταξέσχισῃ τις ἕνα μάγον διὰ τοῦ κυνός του εἶναι κάπως ἐπικίνδυνον καὶ δύναται κάλλιστα νὰ κόψῃ τὴν ὄρεξιν τοῦ παραγωγιοῦ σου.

Ἄλλ' ἔ! ὑπέλαβε λέγων γείτων τις, τὸ νὰ καταξέσχισῃ τις ἕνα μάγον διὰ τοῦ κυνός του εἶναι κάπως ἐπικίνδυνον καὶ δύναται κάλλιστα νὰ κόψῃ τὴν ὄρεξιν τοῦ παραγωγιοῦ σου.

Ἄλλ' ἔ! ὑπέλαβε λέγων γείτων τις, τὸ νὰ καταξέσχισῃ τις ἕνα μάγον διὰ τοῦ κυνός του εἶναι κάπως ἐπικίνδυνον καὶ δύναται κάλλιστα νὰ κόψῃ τὴν ὄρεξιν τοῦ παραγωγιοῦ σου.

Ἄλλ' ἔ! ὑπέλαβε λέγων γείτων τις, τὸ νὰ καταξέσχισῃ τις ἕνα μάγον διὰ τοῦ κυνός του εἶναι κάπως ἐπικίνδυνον καὶ δύναται κάλλιστα νὰ κόψῃ τὴν ὄρεξιν τοῦ παραγωγιοῦ σου.

Ἄλλ' ἔ! ὑπέλαβε λέγων γείτων τις, τὸ νὰ καταξέσχισῃ τις ἕνα μάγον διὰ τοῦ κυνός του εἶναι κάπως ἐπικίνδυνον καὶ δύναται κάλλιστα νὰ κόψῃ τὴν ὄρεξιν τοῦ παραγωγιοῦ σου.

Ἄλλ' ἔ! ὑπέλαβε λέγων γείτων τις, τὸ νὰ καταξέσχισῃ τις ἕνα μάγον διὰ τοῦ κυνός του εἶναι κάπως ἐπικίνδυνον καὶ δύναται κάλλιστα νὰ κόψῃ τὴν ὄρεξιν τοῦ παραγωγιοῦ σου.

Ἄλλ' ἔ! ὑπέλαβε λέγων γείτων τις, τὸ νὰ καταξέσχισῃ τις ἕνα μάγον διὰ τοῦ κυνός του εἶναι κάπως ἐπικίνδυνον καὶ δύναται κάλλιστα νὰ κόψῃ τὴν ὄρεξιν τοῦ παραγωγιοῦ σου.

Ἄλλ' ἔ! ὑπέλαβε λέγων γείτων τις, τὸ νὰ καταξέσχισῃ τις ἕνα μάγον διὰ τοῦ κυνός του εἶναι κάπως ἐπικίνδυνον καὶ δύναται κάλλιστα νὰ κόψῃ τὴν ὄρεξιν τοῦ παραγωγιοῦ σου.

σε τερετιζων άσμά τι, οϋτινος τέως έκρατει τόν χρόνον διά του βαδίσματός του και διέκρινε τότε κρότον τινά, υπόκωφόν τινα τριγμόν, όστις συνώδευε τό βήμά του. Έκπλαγείς, έρριψε χωρίς να σταλή έν βλέμμα δεξιά και άριστερά επί των περιφορσσουσών την όδόν πτελεών, επί των σωρών των σταχύων, οϋτινες ύψούντο τήδε κακείσε έν τοίς άγροίς, και επί των μηλεών αίτινες έκλινον τους στρεβλους κλώνάς των τους άπογεγυμνωμένους φύλλων και υπό χιόνος κεκαλυμμένους.

Ό μυστηριώδης τριγμός δέν έπαυε.

Ό δυστυχής και λαγωόκαρδος νεανίας δέν εξήτησε να εξακριβώτῃ τό άληθές αίτιον. Δέν έσυλλογίσθη ποσώς τά δερμάτινα έπιρράματα τῆς στρατιωτικῆς περισκελίδος του, άτινα καθιστάμενα σκληρότερα ώς έκ τῆς του δριμέος ψυχους έπαφῆς, άπετέλουν τόν ξηρόν έκείνον και ισόχρονον τριγμόν. Ό Φλαβιανός ένόμισεν έαυτόν καταδικωμένον υπό άοράτου τινός όντος, όπερ κύριον σκοπόν προέθετο να έπιτεθή κατ' οϋτόϋ ως έστερημένου πάσης βοήθειας, δέν έσκέφθη δε ότι μόνη άπόδειξις του ότι τοιοϋτος έχθρός δέν ύπῆρχεν ἦν ότι ἦτο άόρατος.

Τό στήθος του όλίγου δειν διερρήγγυτο έκ των βιαίων τῆς καρδίας του παλμών. Έστη έν μέσφ τῆς όδου, και ό τριγμός έπαυσε άμέσως. Έστη έκ νέου, ό δε μονότονος κρότος έπανελήφθη πάραυτα ψυχρός ιδρώς περιέρρεεν επί του προσώπου του, οι δε όδόντες του συνεκρούοντο. Πώς ν' άμφιβάλῃ ότι έχθρός τις εκρούπτετο όπισθεν των ύψηλών δένδρων, ών έβλεπε τας σκιας διαγραφόμενας επί τῆς λευκῆς όδου; Ό Φλαβιανός δέν τόν έβλεπεν, αλλά τί προς τοϋτο; Η έπιμονή του τοϋ ν' ακολουθῃ τόν νεανίαν καθίστατο έκ τούτου φοβερωτέρα. Ητο άρα γε έκδικητής τις του Ζηνοβίου, ἦ τις έκ των διαφυγόντων συνενόχων του ἦ αϋτός ό Ζηνοβιος;... Τό τελευταίον τοϋτο όνομα διήλθε δίκην βέλους την διάνοιαν του υίου τῆς Άδελίνης. Έπέσπευσε τό βήμα, ό δε παράδοξος και ανεξήγητος τριγμός κατέστη όμοίως ταχύτερος.

Τότε ό τρόμος του Φλαβιανού υπερέβη πάν όριον. Έβαλε σπαρτακικήν κραυγήν, ἤρξατο τρέχων ως άπεγνωσμένος, έφθασεν εις την γέφυραν του Μάτς όπου υπῆρχε μιχ μόνη κεκλεισμένη οικία, εξηκολούθησε τρέχων, διέβη την Σαλουάλην, πετών εισήλθεν εις Σκαλιξ, εισώρμησεν έν τῇ οικία του διά τῆς μικρῆς θύρας, ἦτις έμε-

νεν ἠνεωγμένη, τρέχων πάντοτε με υπεράνθρωπον ταχύτητα, και ένφ ἡ Ίουστίνη, ἦτις ειχεν ιδει αϋτόν έκ του παραθύρου άνέρραξε. «Ό Φλαβιανός! τί ευτυχία! ιδού ό Φλαβιανός! οϋτος εκυλισθη επί τῆς οϋδοϋ τῆς θύρας ως άναίσθητος όγκος, ένώπιον των καταπεπιηγμένων οικειών του.

Όταν ἠνοιξε τους όφθαλμούς, εύρίσκετο επί τῆς κλίνης του περιστοιχούμενος υπό τῆς κλαιούσης Ίουστίνης, του Λουκά, τῆς Λαμβέρτης και του ιατροϋ, όστις εξήτει και περιέμενε την λύσιν του σκληροϋ εκείνου αινίγματος. Ό άτυχῆς νεανίας έστρεψεν έπ' αϋτών ἠλίθιον βλέμμα, είτα δε άνορθώθη άνακράζων :

—Ό Ζηνοβιος! ό Ζηνοβιος με ἠκολούθει! ιδού αϋτός! μη με αφήνετε μόνον!... «Ω! τό ἤξευρα!... μοι τό ειχεν ειπῆ, ό μάγος!... ἡ περισκελὶς του κοζάκου!...

Ό πυρετός ἦτο βίαιος, ό δε λῆρος διήρκεσεν επί μιαν ώραν ἦτις ἦν αἰών διά τους παρυστώτας.

Έν τούτοις ἡ ἡμερία διεδέχθη την παραχῆν εκείνην, και ό ύπνος εκλεισε του Φλαβιανού τά βλεφαρα. Ό Λουκάς ἠθέλησε να άγρυπνήσῃ μόνος παρά τῷ άσθενεί, κατέβη δε προς στιγμὴν όπως άνοιξῃ εις τόν Τουρκον, όστις εξήτει να εισχωρήσῃ παρά τῷ νεαροϋ κυρίφ του και εξέε θορυβωδώς ένεκα τούτου την θύραν τῆς οικίας, ώσει όσφρανθεις δυστύχημά τι. Εις τό διάστημα τοϋτο τῆς μικρῆς του Λουκά άπουσίας, ό Φλαβιανός ἠνέωξε τους όφθαλμούς, και ιδών έαυτόν μόνον, έβαλε κραυγήν. Ό Λουκάς έσπευσε ν' αναβῆ, άλλ' ἡ ζυλίνη κνήμη του δέν επέτρεπεν αϋτόν τόσην ταχύτητα, και εις τό διάστημα τοϋτο ό Φλαβιανός έσχε τόν καιρόν να έγερθῆ τῆς κλίνης του και ν' άνοιξῃ τό παράθυρον. Συγχρόνως ἠκούσθη πτώσις σώματός τινος, ό δε Λουκάς κατέβη και πάλιν και εύρε τόν δυστυχῆ νέον ακίνητον επί του εδάφους και άπνον. Η κεφαλή του ειχε κτυπήσει επί του περι την οικίαν λιθοστρώτου. Τό κρανίον του δυστυχοϋς νέου ἦτο συντεθλασμένον.

Έπί πολλὰς ἡμέρας δέν ἠδυνήθησαν ν' ανακαλύψωσι τό αίτιον όπερ ειχε καταστήσει παράφρονα τόν δειλόν νεανίαν και επιφέρει τό τραγικόν αϋτοϋ τέλος! αλλά δοθείσης τῆς περισκελίδος του κοζάκου εις ένα των εργατων του Λουκά, όστις και την εφόρесе κατά τινά ἡμέραν δριμέος και ξηροϋ ψυχους, ἡ άλήθεια ἤλθεν εις φώς, ότε ό εργατής έποίησα-

το λόγον περι του τριγμοϋ, δν άπετέλουν τά δερμάτινα έπιρράματα ών ἡ του ψυχους έπαφή αφήρει την μαλακότητα. Έγένετο προσέτι γνωστή ἡ του Ζηνοβίου πρόρρησις διά του ακολουθου τρόπου: Μιχ των ἡμερών, εις έκ των συνενόχων του κακούργου διέβαιναν έκ του χωρίου. Ό Τουρκος ώρμησε κατ' αϋτοϋ και τόν ἤρπασεν από του τραχήλου. Ό άνθρωπος εκείνος συνελήφθη έστραγγαλισμένος ών σχεδόν υπό του μολοσσού. Έξήτασαν τας κνήμας του και έπ' αϋτών ειδον δήγματα μόλις τεθεραπευμένα. Όμολόγησε την ένοχήν του, κατήγγειλε τόν έτερον συνενόχόν του, άμφοτεροι δε διηγήθησαν έν τῇ ειρκτῇ ότι ειχον μάθει παρά του Ζηνοβίου την παρ' αϋτοϋ εις τόν Φλαβιανόν άπαγγελθεισαν πρόρρησιν προς εκφόβισιν αϋτοϋ έκ των προτέρων και εκμηδένισιν τῆς αντίστασεώς του κατά τῆς προμεμελετημένης ληστρικῆς κατὰ τῆς οικίας του Λουκά εφόδου. Άμφοτεροι οι κακοποιοι εκείνοι κατεδικάσθησαν εις ισόβια δεσμά.

Ό Λουκάς και ἡ Λαμβέρτη απέθανον. Η Ίουστίνη δέν ἠθέλησε να ύπανδρευθῆ και τοι των γονέων της παροτρυνάντων αϋτήν εις τοϋτο. Ό Φλαβιανός ἠσυχάζει έν τῷ κοιμητηρίφ του Σκαλιξ πρό εἰκοσι και δύο έτών, κατὰ σύμπτωσιν δε ό τάφος του κείται μεταξύ του τῆς μητρὸς του και του του Ζηνοβίου όστις υπῆρξεν ό κακός του δαίμων.

Ό Τουρκος δέν επέζησε των κυρίων του, έγκατέλιπεν όμως εγγόνους άτρομήτους ως αϋτόν.

(έκ του Γαλλικοϋ.)

Ο ΧΕΙΜΩΝ.
(ΠΑΛΑΙΟΙ ΧΡΟΝΟΙ).

Βλέπεις, βλέπεις την χιόνα,
πώς έκαλύψε τά όρη;

λευκούς έχουνι τους κλάδους
άφυλλα τά δένδρα όλα
έσταμάτησεν ό πάγος
και των ποταμών τό βέσμα.
Ό χειμών βαρὺς έπιήλθε.
Φθάνουν μέχρι των χωρίων
λύκοι φεύγοντες τό ψυχός
και τροφήν άναζητούντες.
Τά πτηνά πεφοβισμένα,
φεύγοντα θανάην βεβαίαν,
τά παράθυρα του οἴκου
με τό ράμφος αϋτων κρούουν
και ζητοϋσι να εισέλθουν.
Ό χειμών βαρὺς έπιήλθε.
ξύλα δός εις την έστιαν
και πλησιασόν με, φίλη.
*Ω, ελθε εις την άγκάλην
να σε περιβάλω· δός μοι
έν σου φίλημα άκόμα,
έν άκόμα εις τό στόμα
και λαμβάνων την ζωήν σου
ζωήν νέαν να σοι δώσω.
Θλίψον με επί του στήθους,
θλίψον με καθώς σε θλίβω,
να θερμάνης την πιστήν μου
κ' έρυθράν την παρειάν σου,
φλέγουσαν να επανιδώ!
Με φλογίζεις με τό βλέμμα,
ώ! ιδέ με πόσον χαίρω,
μη τά όμματά σου κλείης
έκ τῆς ἠδονῆς φιλάτῃ.
βλέπε με, άτίσιόν με,
όλος καιώ· φλόξ διήλθεν
εις τά χεἶλη μου, νομιζω.
Ό χειμών βαρὺς έπιήλθε,
παγερά τά πάντα εἶνε.
Του ἡλίου ἡ θερμότης
έξηνηκλήθη και εκείνη,
άλλ' ό έρωσ ἡμῶν οἴχι.
*Ω! δέν σθένεται εύκόλως
τῆς άγάπης ἡ θερμότης
και παλαίει προς την φύσιν,
προς τόν φθόνον, προς τά πάντα·
άλλ' ειπέ μοι θα παλαίση
άρα γε και προς τόν χρόνον;
Πρόσεχε μη μάς νικήση.
Φεύγει και ταχύς ό χρόνος
κ' ένφ τώρα όμιλούμεν
αϋτός φεύγει φθονερός.
*Ας μήν έτρεχεν ό χρόνος
και χειμών ἄς ἦτο πάντα.

Ίω. Κ.

ΛΥΓΜΟΙ ΕΚΗΝΕΟΝΤΟΣ ΛΟΙΔΟΥ

"H

EN ΑΣΜΑΤΙΟΝ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΟΣ

ΤΟΙΣ ΠΟΙΗΤΑΙΣ.

«L'hiver, hélas ! c'est dieu qui dort.»

«Sur votre plus belle rose,
Sur votre lis le plus beau
Savez-vous ce qui se pose ?
C'est l'oubli pour toute chose,
Pour tout homme le tombeau !»

(Victor Hugo).

Χειμών
Ἡμῶν
Ἡ Δυστυχία,
Ἡ γῆ
Πληγῆ
Τῆ Εὐφροσύνη! ...
Νοός
Ἰός,
Καρδίας φθίσις,
Δεινὴ
Ποιητή:
Χοὸς ἀλύσεις.
Ῥοή,
Βοή,
Ἐν ὄναρ μόλις,
Ἄχ! ἔν
Μηδὲν
Ἄσοι καὶ πόλεις
Σκιὰ
Βαίά
Ἡ Οἰκουμένη,
Κοινὴ
Θανὴ
Ἡ Εἰμαρμένη!
Νόξ, φεῦ!
Ὡ Ζεῦ,
Τὸ Πᾶν σου μόνον,
Κ. ἄ. φῶς
Σοφός
Ὁρᾷ εἰς πόνον;
Ἐμπρός! ...
Χορός
Μυρῶν ὁ βίος
Ἐν γῆ
Σιγῆ
Ἐν αἰωνίῳ!

Φ. Α. ΟΙ.

ΠΡΟΣ ΣΕ

Ἄνθη φυτρώνουν ὅπου πατήσης.
Τὰ δένδρ' ἀνοίξουν ἅμα τὰ ἰδίς.—
Μιλοῦν ἀγγέλοι ἅμα μιλήσης.—
Τ' ἀηδόνια ψάλλουν σὺν τραγουδῆς.

Ῥόδα καὶ κρῖνα τὸ πρόσωπό σου.
Καὶ σὺν προβάλλῃ με μιά χαρὰ
Πετοῦν πουλάκια ἔρχονται ἔμπρός σου
Καὶ σὲ χαϊδεύουν μὲ τὰ φτερά.

Τρέμουν τ' ἀστέρια καὶ τὸ φεγγάρι
Ἄπο τῆ ζήλια καὶ τὸν καὺμό,
Ἄμα ἡ ματιὰ σου κρυφά τὸ πάρη,
Γίνεται τότε χλωμὸ χλωμὸ.

Εὐθὺς πετιέται ἡ χρυσαλλίδα—
Φεύγει ἀφίνει τ' ἄνθη, τῆ γῆ—
Τρέχει σὲ σένα, βροῖσκει ἐλπίδα,
Γιατὶ ὁμοιάσεις γλυκερὰ αὐγῆ.

Μ' ἔνα σου γέλιο γελοῦν λαγκαδιὰ
Γελοῦν ἡ κάμποι καὶ τὰ βουνά.—
Σύγγεφα φεύγουν φεύγουν σκοτάδια,
Στὰ δρό σου μάτια τὰ γαλανά.

Ἴδια μ' ἀγγέλους, λευκονδυμένη,
Ὅμοια μὲ ἥλιο. Σὺν ἀστραπῇ
Περνεῖ καὶ φεύγει κι' ὅτ' ἀπομένει
Στὸ πάτημά σου λαμποκοπεῖ.

Σὲ στεφανώνει χρυσὸ στεφάνι
Ἐάνθη μου εἶσαι σὺν οὐρανός.
Κι' ὅποιος σὲ βλέπει, —δὲν εἶναι πλάνη.—
Ἄπ' τὴν καρδίᾳ του μένει ὄρφανός...
—

ΙΑΚΩΒΟΣ ΚΡΙΕΛΑΣ.

ΤΑ ΔΥΟ ΟΡΦΑΝΑ.

(ΤΗ ΠΡΟΣΦΙΑΕΙ ΜΟΙ ΜΗΤΡΙ).

Σὲ ὄρφανὸ ἄλλ' ὄρφανὸ πικρὰ παραπονιόταν.
Δάκρυα ἔχυνε πολλὰ,
Εἶχε τὰ μάτια του θολά...
Ἄχ! μόλις ἔκρατιόταν.

— Τᾶμοιρο, πόσο καίγομαι! Μικρὸ χωρὶς πατέρα
Ἔμεινα — ἀσπλαγχνη στιγμή! —
Δὲν μοῦ ἴψαν οἱ στεναγμοί...
Ἄπο τὴν μαύρη μέρα! ... —

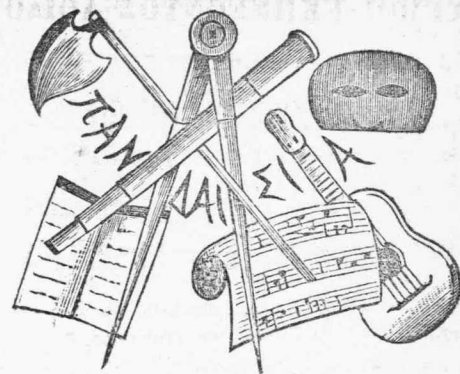
— Εὐτυχισμένο ὄρφανό! καθόλου σὺ μὴν κλαίης!
Ἔχεις τὴν μάνα σου ἐσύ.
Εἰκόνα κάμε τῆς χρυσῆ...
Μὴ τὴν καρδιά σου καίης!

Ποῦ ἴσαι, μανοῦλά μου καλή, λαμπάδα νὰ σ' ἀνάψω
Νὰ σ' ἀναστήσω μὲ φιλιὰ.
Μονάχο δὲν βαστάω πλειά,
Κ' ἐγὼ νὰ ζῶ θὰ πάψω.» —

Κ' ἐγὼ ὄρφανὸς διαβαίνοντας ἐκεῖθε μιὰν αὐγοῦλα,
Μὲ τὸρφανὸ εἶπα μαζή:
« Εὐτυχισμένος ὅποιος ζῆ
Ἡ εὐσπλαγχνη μανοῦλα! »

(Ἐν Φρεκτιδι Πειραιῶς κατ' Αὐγούστον 1871).

E. Γ. Ζ.

ΕΒΕΓΓΡΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ.

Ἐν ταῖς τελευταίαις ἐφημερίσι τῆς Εὐρώπης σπουδαιότερον γίνεται λόγος περὶ τῆς ὑπὸ τῶν ἀμερικανικῶν ἐφημερίδων δημοσιευθείσης εἰδήσεως, ὅτι ἀνεκαλύφθη τὸ θεραπεῖον τὸν καρκίνον φάρμακον, καὶ ὅτι τοῦτο εἶναι ἀφέψημα ἐκ τοῦ φλοιοῦ τοῦ δηλητηριώδους δενδρυλλίου τοῦ καλουμένου cundurango. Πολλὰ πειράματα, γενόμενα εἰς ἐπίσημα πρόσωπα ἐν τῇ Ἀμερικῇ, ἐβεβαίωσαν τὴν θεραπευτικὴν δύναμιν τοῦ χυμοῦ τοῦ δένδρου τούτου, ἡ δὲ ἀμερικανικὴ κυβέρνησις ἀπέστειλεν ἤδη ἐπιστήμονας εἰς τὸ Equateur, ὅπως ἐρευνησῶσι τὰς ἱαματικὰς ιδιότητος τοῦ κουνδουράγκου καὶ μεταφέρωσιν ἐκεῖθεν ποσότητα ἐπαρκῆ ἐκ τοῦ φλοιοῦ του. Ὡς δὲ διηγοῦνται, ἀνεκαλύφθη ἡ σωτήριος ιδιότης τοῦ φαρμάκου τούτου, ἐξ ἀφορμῆς ἐγκληματικῆς. Ἰνδὴ τις, θέλουσα ν' ἀπαλλαγῆ τοῦ ὑπὸ καρκίνου πάσχοντος συζύγου τῆς, καὶ μὴ ἔχουσα ἄλλο δηλητήριο νὰ τῷ προσφέρῃ, τὸ ἔδωκεν εἰς πόσιν ἀφέψημα ἐκ φλοιοῦ τοῦ κουνδουράγκου. Ἰδοῦσα, ὅτι δὲν ἐπέτυχεν εἰς τὴν πρώτην ἀποπείραν, ἐπανέλαβε τὴν δοκιμὴν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους, ἀντὶ τοῦ θανάτου, ἐδώρησατο τῷ συζύγῳ τῆς τὴν ζωὴν ὁ εὐτυχὴς σύζυγος ἐθεραπεύθη ἐντελῶς ἐκ τῆς θανατηφόρου ἀσθενείας. Ἐὰν πράγματι πρόνοιά τις ἀνωτέρα διέπῃ τὰ τοῦ κόσμου, διατὶ ἐξελέξατο τὸν τοιοῦτον τρόπον ὅπως ἀποκαλύψῃ τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων φάρμακον, προωρισμένον νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν ἑκατομμυρίων ἕως πλασμάτων;

* * Εἰς τὰς ἀκτὰς τοῦ ποταμοῦ Μισσισιππὴ κάτωθεν τῆς Ὀρλεάνης 2 μίλια μακρὰν τῆς θκλάσεως γενομένης διατρικήσεως τῆς γῆς πρὸς

ἀνακάλυψιν πετρελαίου, ἀνευρέθη εἰς βάθος 543 ποδῶν κοίτασμα ἐκ καθαροῦ θείου ἔχον πάχος 100 ποδῶν τὸ ὁποῖον κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θέλει ἔχει μεγάλην ἔκτασιν. Ἡ ὄλως δι' ὄλου ἀπροσδόκητος ἀνακάλυψις θείου εἰς ταῦτα τὰ μέρη προϋξένησε μεγίστην χαρὰν εἰς τοὺς κατοίκους τῶν μερῶν τούτων.

* * * Εἰς τὰ ἐν Ζακύνθῳ κάτωθεν τῆς Μονῆς Σκοποῦ ἀκαλλιέργητα κτήματα αὐτῆς ἢ τοῦ κ. Κομούτου (διότι ἀμφισβητοῦνται ταῦτα μεταξὺ τῶν δύο) ἀνεκαλύφθη κατ' αὐτῆς ἀνθρακωρυχεῖον, ἐπίσης δὲ ἕτερον τοιοῦτον φέρον διδόμενα ὅτι δύναται νὰ ὑπάρχη καὶ ἐκεῖ πετρέλαιον, ἀνεκαλύφθη εἰς τὸ κτῆμα τοῦ κ. κ. Πλατυμέση εἰς Ξεροκάστελον.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑ.

Περὶ τῆς ἐνεστώσης ἀριθμητικῆς καταστά-

σεως τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ, τὸ «Στρατιωτικὸν Μέλλον» ἐδημοσίευσεν τὰς ἐξῆς περιέργους πληροφορίας. Ἡ Γαλλία ἔχει νῦν ἐν ὅπλοις 430, 000 μαχητῶν, ἐξ ὧν 78,272 ἐν Ἀλγερίᾳ καὶ 351,728 ἐν Γαλλίᾳ. Ἐκ τῶν ἐν καιρῷ τοῦ πολέμου συγκροτηθέντων προσωρινῶν συνταγμάτων ὑπάρχουσι ἀκόμη μόνον εἴκοσι. Τὰ συντάγματα τοῦ πεζικοῦ συμποσοῦνται ἤδη εἰς 134, ἐν ᾧ ἐν ἀρχῇ τοῦ πολέμου ἀνέβαινον εἰς 116· τὰ τάγματα τῶν ἀκροβολιστῶν, ἅτινα ἐπὶ Ναπολέοντος δὲν ὑπερέβαινον τὰ 24, ἀνέρχονται σήμερον εἰς 33. Τὰ συντάγματα τοῦ πεζικοῦ εἶναι σήμερον 63, ὅποσα δηλ. ὑπῆρχον καὶ πρὸ τοῦ πολέμου. Καὶ τὸ πυροβολικὸν ἰδίως ηὔξηθη, ἀναβιθασθέντος τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συνταγμάτων εἰς 23 μέχρι 30. Ἐπομένως εἶναι ἡ Γαλλία σήμερον ἰσχυροτέρα ἢ ὅποτε ὁ Ναπολεὼν ἐκῆρυξε τὸν κατὰ τῆς Γερμανίας πόλεμον.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ Ζ' γυλλιαδῶ αἰνίγματος

Φόρος Ὄρος Χορὸς

Πρῶτοι λύται τοῦ ἄνω αἰνίγματος ὑπῆρξαν οἱ κ. κ. Α. Σ. Σταυρίδης ©. Γ. Ὀρφανίδης καὶ Πλάτων Μεταξᾶς.

Εἰς τὸν πρῶτον ἐξ Ἀθηνῶν πέμψοντα ἡμῖν τὴν λύσιν δωρηθήσεται ἡ Ἱστορία τοῦ Γαλλογερμανικοῦ πολέμου.